

גליון מס' 15 – אפריל 2005

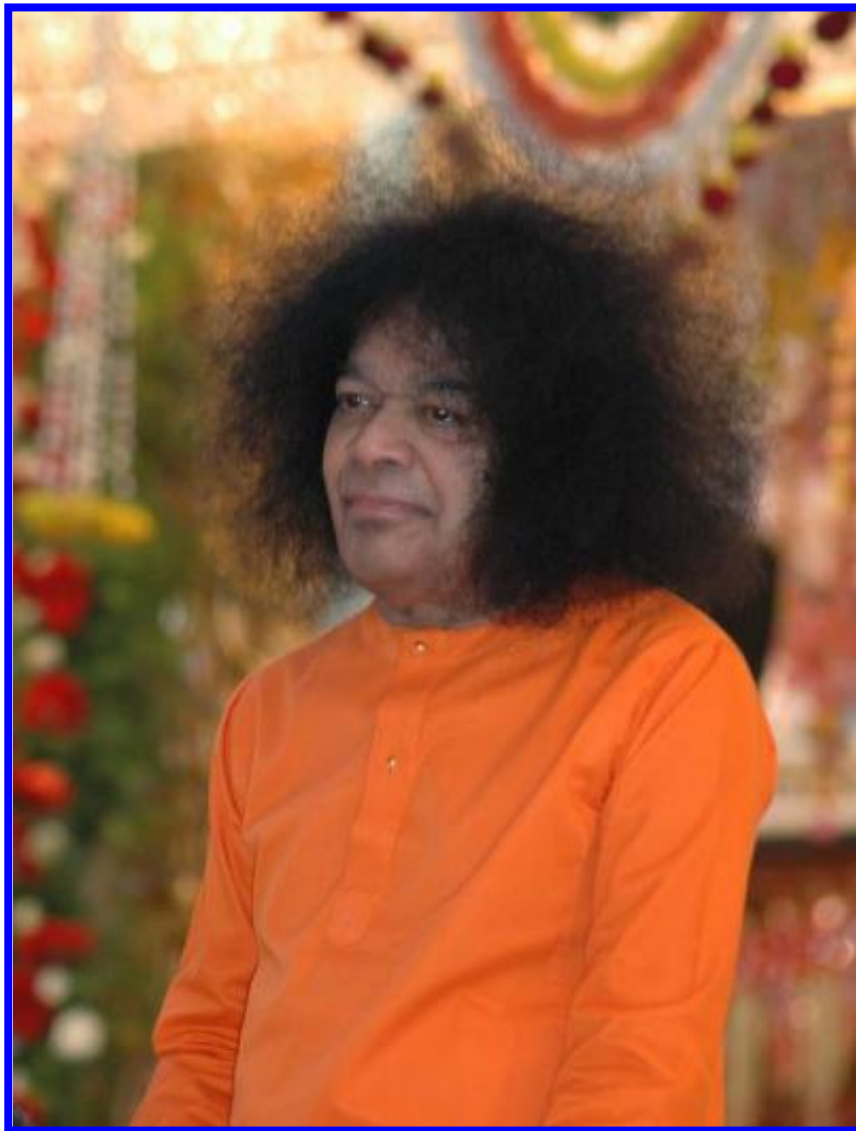
Sai-Tone

סאיתון

עלון ארגון סאתיה סאי באבא בישראל

Quarterly newsletter of the Sathya Sai Organization in Israel

הטבע האמיתי שלכם הוא אושר עליון – הגשימו אותו

כל אחד שואף להשיג אושר עליון. למעשה, זוהי המטרה העיקרית של חיי אנוש. לחיים אין כל משמעות אם האדם אינו יכול לחוות אושר עליון. האושר הוא מטרתכם. אלוהים הוא התגלמות האושר העליון הנצחי. הוא חכמה מוחלטת, האחד שאין שני לו, מעבר לצמדי ההפכים. רחב כמו השמיים. הוא הנצחי הטהור, הבלתי משתנה. הוא העד של כל פעילויות האינטלקט, מעבר לכל ההתניות השכליות ולשלוש הרמות של תכונות האדם.

באבא

קוראים יקרים

שנה זו המתקרבת ליום הולדתו ה- 80 של סאי באבא, מצויינת בפעילויות רבות ומגוונות, הן באשרם והן ברחבי העולם. כידוע לנו, סאי באבא עצמו במעשיו, מהווה דוגמא לדבריו החוזרים ונשנים על הצורך להביא את הלימוד שלו אל המעשה ולראות בשירות לאדם - שירות לאלוהים. בגליון הזה נביא יעל קצה המזלג מקצת מהפעילויות הנעשות בהודו וברחבי העולם עי"י ארגון סאי באבא, למען הקל על מצוקתם של מעוטי-המזל, הנזקקים לסעד, החולים והנכים, וכן על העזרה שהגישו וממשיכים להגיש ארגוני סאי באבא לנפגעי הטסונאמי במזרח הרחוק. אני מקווה שהקריאה תתן השראה ועידוד לעשייה גם לנו בארצנו, שבה הצורך בעזרה לזולת גדול. את ענף השירות לזולת מרכזת בארצנו אורנה. כעת פעילותנו מתרכזת בשני תחומים: האחד, מתן עזרה לילדי בית ספר בלוד, בו לומדים ילדים ממשפחות חסרות כל וגם מצב בית הספר ירוד ביותר. הפעילות שם מגוונת, מארגון פעילויות לילדים בעיקר בחגים, אספקה של ציוד אלקטרוני, פרטי לבוש וציוד הכרחיים לתלמידים וחלוקת מזון, ממתקים ועוד.

כל מי שרוצה לקחת חלק בשירות זה בדרך כלשהי מוזמן ליצור קשר עם אורנה בטל' 050-7855846.

פעילות שרות נוספת בה יש צורך במתנדבים נוספים שמוכנים לקחת על עצמם באופן קבוע, פעם בשבוע, חלוקת מצרכי מזון ממרכז בו הם מאוכסנים אל ביתם של הנזקקים. סאי באבא אומר שהשרות לזולת זוהי הדרך המהירה ביותר להתקדמות רוחנית, לפתיחת הלב ולעליה למדרגה של אהבה ללא תנאי. בואו נעלה מדרגה ונרתם כולנו ליישום משנתו של סאי באבא בחיי היומיום דרך שרות אוהב לזולת.

בגליון זה תרגומי מאמרים של סאי באבא על השירה הרוחנית, וכן לראשונה, אנחנו מביאים סיפור של חסידה של שירדי סאי באבא, גלגולו הקודם של סאתיה סאי באבא, שזכתה לחיות גם בנוכחותו של סאתיה סאי באבא. ועוד, המשך מאמרה של חגית על יישום משנתו של סאי באבא בחיי המשפחה והמשך מאמרו של שופן על התנסותו באשרם, ועוד. אתם מוזמנים לקרוא וכן לכתוב לנו תגובות ומאמרים מנסיונכם האישי עם סאי באבא. הגיגים רוחניים יתקבלו בברכה שכן זוהי במה לכל שוחרי האמת, האהבה, דרך הישר והשלום.

באהבה וקריאה נעימה
המערכת

verave@netvision.net.il 04-9840741

עיצוב ועריכה גרפית: נטע מוכתר

הפעילות בחודשים הקרובים

רמת גן: קבוצת לימוד אצל דנל וליאורה נמרוד ביום חמישי האחרון של כל חודש בשעה 20:30.
טל: 03-7515824, 054-991047

עין הוד: שירה רוחנית, מדיטציה וקבוצת לימוד אצל יופי. מתקיים ביום רביעי, הראשון בכל תחילת חודש, בשעה 20:00. טל: 04-9841557.

טל שחר: שירה רוחנית ומדיטציה אצל חגית ודובי אחת לחודש, ביום שישי הראשון בכל תחילת חודש בשעה 17:00. טל: 08-9348662

חיפה: אותה פעילות מתקיימת בימי רביעי אחת לשבועיים, אצל אורה קרוב בשעה 20:00. טל: 04-8347169, או אצל בריגיט קשטן טל: 04-8251020.

בקבוץ געש: קבוצת לימוד בספרדית אצל חני טל: 09-9521287

מתוך נאומו של סאי באבא

**כיצד זה שהשמש זורחת בבוקר ושוקעת בערב
באופן קבוע מדי יום ביומו?
כיצד זה שהכוכבים מנצנצים כה יפה בשמיים
לעת ליל ומסתירים עצמם במשך היום?
כיצד זה שהרוח נושבת ללא הפוגה ומאפשרת
את קיומם של כל היצורים החיים מבלי לנוח
ולו לדקה?
כיצד זה שהנהרות זורמים ללא הרף
משמיעים את קולות פכפוך מימיהם?**

(שיר בטלוגו)

התגלמויות האהבה!
גיגאט (הנואם הקדום) הצביע על זה אשר נתון לבריאה,
לקיום ולהתמוססות. אלוהים, אשר אחראי לתופעה
הזאת, אין לו צורה מסוימת. הוא נמצא בעולם כולו
בצורתם של חמשת האלמנטים, כלומר, החלל, האוויר,
האש, המים והאדמה. מזון ומים הם מתנת אלוהים.
באדם, האלמנטים האלה מתבטאים בחושי השמיעה,
המגע, הראייה, הטעם והריח. אין מקום בו לא נוכחים
חמשת האלמנטים האלה. באמצעות הידיים, הרגליים,
העיניים, הפה, האוזניים הוא, האלוהים, מאפשר את
הכל; הוא מאפשר את היקום כולו. משום כך, נאמר שכל
הידיים, הרגליים, העיניים, הראשים, הפיות והאוזניים
שלו הם. לכן, זקני העבר הבהירו שאלוהים נוכח בכל
מקום. אין מקום פנוי ממנו. כיצד אנחנו יכולים לתפוס
ולהבין את העיקרון האלוהי הזה של התפשטות
והמצאות בכל?
אנשים מייחסים שמות וצורות שונים לאלוהים. זה בלתי
אפשרי בשבילנו לרדת לעומקו המלא של טבע האלוהות.
בלתי ניתן לשייך לאלוהים צורה כלשהי. הוא מעבר לכל
השמות, הצורות והתכונות. לאלוהים אין לא לידה ולא
מות. כיצד יכול משהו לתת שם מסוים לאלוהים, שהוא
כל יכול ושרוי בכל?

**אלוהים הוא נצחי ללא לידה ומות.
אין לו התחלה, אמצע וסוף.
הוא נוכח בכל, והוא העד הנצחי.**

(שיר בטלוגו)

כשתינוק נולד מרחם אימו, הוא מתחיל לבכות. בכל
מקרה הוא חדל לבכות ברגע ששמים לו טיפת דבש או
חלב על לשונו. מזה אנחנו יכולים להסיק שכל אחד נולד
עם רעב. איזה סוג של רעב הוא זה? האם זה ארצי או
רוחני? קשה לשפוט עם איזה סוג של רעב נולד אדם
מסוים. למרות שהמזון הוא מסוגים שונים – הרעב הוא
משותף לכולם. המזון הוא הכרחי כדי לספק את הרעב,
כך שכל אחד חייב לאכול מזון. וזוהי גם חובתו לחלוק
את מזונו עם אחרים.
זוהי האדמה המספקת מזון לאדם. היא סופגת את מי
הגשמים ומספקת אותם לגידולים. בדרך זו אנו מגדלים
את מזוננו. כך אמא אדמה מקיימת אותנו בחיים על ידי
אספקת מזון עבורנו.

המים גם כן מאד חיוניים להישרדותנו. האדם יכול
לחיות ללא מזון כמה ימים, אך לא ללא מים. מי הגשמים
יכולים להיות מושגים דרך תפילה בלבד, ולא בכל דרך
אחרת. האנשים עורכים טכסים ומתפללים תפילות
מיוחדות הקוראות לעזרה את החסד האלוהי להורדת
הגשמים. כל אחד חייב להתפלל לאלוהים באם הוא עני
או עשיר, מכיוון שזהו האלוהים המספק מזון ומים
לאדם. מזון ומים הם מתנות האלוהים. האדם לא יכול
ליצור מזון ומים לבדו, בעצמו. הוא אפילו איננו יודע
איזה סוג של מזון הוא הכרחי כדי לחיות חיים בריאים.
למעשה, עליו לעשות מאמץ כדי להבין זאת.

כל דבר יכול להיות מושג באמצעות תפילה.

כל מה שאלוהים עושה הוא לטובתו של העולם. עליכם
להבין שהעולם הוא דמותו וצורתו של אלוהים. הבורא
והבריאה אינם נפרדים או נבדלים, האחד מהשני. אין
אנחנו צריכים לעבוד את אלוהים למען מילוי משאלותינו
הארציות. עלינו להתפלל לאלוהים כדי שנגיע אליו, או
כדי שנגשים את האלוהות בתוכנו. הוא ממטיר את
חסדיו על כולם. זהו האלוהים שנותן לנו את הכל. הוא
לבדו יודע מה טוב עבורנו. כל דבר שאנחנו זקוקים לו
מסופק על ידו. בכל מקרה, אין זו תכונה רצויה של
מאמין אמיתי, להרגיש מאוכזב ולהאשים את אלוהים
אם תשוקותיו אינן מתמלאות.
זוהי חובתנו למצוא דרכים כדי להרוויח את חסדו של
האל ולעשות מאמצים כדי להגיע אליו. אף אחד אינו
יכול להבין או להסביר את תוכניותיו של האל. אלוהים
לבדו יודע את תוכניותיו ורק הוא יכול לגלותן. אף אחד
אינו יכול להבין את דרכי האלוהים כפי שנאמר ע"י
תיאגארג'ה:

**גם עשב אחד לא ינוע ללא הרצון האלוהי.
החל מהנמלה ועד לישות האלוהית, אלוהים
נימצא בכל. אך ישנם אנשים שאינם מבינים זאת
ומתגאים בחכמתם.
אין זה משנה עד כמה גדול יהיה, איש אינו יודע
מה עומד לקרות ברגע הבא.**

(שיר בטלוגו)

אין איש שיכול לומר מראש מתי ימטיר אלוהים את
חסדו על אדם מסוים. רק אלוהים יודע את התשובות
לשאלות כמה, מתי, היכן, מדוע וכיצד. אם האדם שוכח
את אלוהים ונסחף ע"י האגו ותחושת ה"אני הוא
העושה", הוא לא יפגוש את ההצלחה במאמציו. כל דבר
יכול להיות מושג דרך תפילה. אין דבר גדול מתפילה.
לכן, כל אחד חייב לשאת תפילה לאלוהים. בכל מקרה אל
לו לאדם להתפלל עבור רווחים ארציים.
"הו אלוהים אני מבקש את אהבתך בלבד ולא כל דבר
אחר". זו צריכה להיות תפילתכם התמידית. כשתזכו
באהבתו של האל, אזי תוכלו לנחול את העולם כולו.
אל תתפללו לאלוהים למילוי תשוקותיכם הארציות.
במקום זה, השאירו הכל לרצונו של אלוהים. היו באמונה
שלמה שהוא יעשה את מה שטוב עבורכם. התפללו אליו:
"הו אלוהים, בבקשה השגן עלינו בכל רגע בחיינו."
כשאתם ממלאים את חובותיכם ומוסרים הכל לרצונו של
אלוהים, אתם תזכו לבטח להצלחה בכל מאמצים. אך

רצון האלוהים לובש צורה בזמן המתאים ללא כל סיוע או תכנון.

כולם הם ילדי האל

כל משימה, גדולה ככל שתהיה, ניתן להשלימה בעזרת תפילה. לכן, התפללו חרש לאלוהים. אל תתפללו למילוי משאלותיכם הזעירות. ותרו על כל התשוקות והתפללו לאלוהים בכל לבבכם ובאהבה. אתם יכולים להבין ולחוות אלוהות דרך אהבה בלבד. דבר אינו ניתן להשגה, ללא אהבה. האהבה מביאה להצלחת כל משימותיכם. ישנם אנשים המתלוננים:

"סוואמי, אנחנו מתפללים בלהט אך תפילותינו אינן מתמלאות".

אני אומר להם: "הטעות טמונה בתפילותיכם ולא באלוהים". אם תפילותיכם ייאמרו בכנות, לבטח הן תיענינה. אין דבר הנבצר מאלוהים...

התגלמות האהבה!

האהבה היא התמצית של מה שאני מלמד. כוחי הוא כוחה של האהבה. אין דבר גדול ונעלה יותר מהאהבה.

כשאתם מפתחים אהבה, אתם יכולים לפגוש את אתגרי החיים בקלות רבה יותר ולנחול הצלחות. אלוהים יהיה איתכם תמיד, בתוכם, מסביבכם וישגיח עליכם.

כל מטלה גדולה ניתנת לביצוע ולהשלמה באמצעות תפילה. בכל מקרה תפילותיכם צריכות להיות כנות. אמרו את אשר נמצא במחשבותיכם ורגשותיכם. פתחו אחדות של מחשבה, דיבור ומעשה. חיו באמונה שסוואמי נמצא בתוכם, והוא תמיד מקשיב לתפילותיכם. אם אתם חושבים שסוואמי נמצא מחוץ לכם, כיצד תגענה אליו תפילותיכם? האהבה לבדה היא זו שתעזור לכם להצליח בחיים. לכן, טפחו אהבה. זוהי התפילה האמיתית שאלוהים מצפה מכם.

סאי באבא סייס את נאומו עם השיר:

"Prema Mudita Manase Kaho..."

מתוך נאומו של סאי באבא בקריסמס, 25 בדצמבר, 2004, בפרשנטי ניליאס.
(תורגם מתוך הירחון: סנטנה סרטי. גליון ינואר 2005).

"הנשמה היא האוקיינוס. הטבע הוא הגל באוקיינוס הרחב, חסר הגבולות והעצום הזה. היחיד הוא רק טיפה מהגל הזה. אתם אינכם יכולים לוותר על הגל או האוקיינוס. ברגע שאתם נכנסים למעמקי האוקיינוס, הכל שם רגוע ושלו. חרדה, רעש, בלבול, כולם נמצאים רק על פני השטח. כך גם במעמקים הפנימיים ביותר של הלב, יש מאגר של כוח אלוהי שעליכם לקחת בו מחסה".

באבא

נסיבות החיים

**מתוך נאומו של סאי באבא לפני מאמינים
כפריים משריקאקולם שבאו לאשרם.**

**אתם נאבקים קשות במהלך חייכם ולו רק למען
השגת מזונכם. אתם מבקשים אחר ידע רב
בתחומים שונים, אך אינכם מסוגלים ליהנות
מאושר עליון מוחלט. אם כן, חסו בצלו של
אלוהים והתבוננו בו בהגות מעמיקה. הוא לבטח
יראה לכם את הדרך הנכונה.**

(שיר בטלוגו)

יש להשתמש בגוף כבכלי כדי לעלות ממישור האנושיות
למישור האלוהות. חיי האדם נושעים רק אם הוא חווה
את האלוהות. ישנם אנשים רבים שעושים מאמץ בכיוון
הזה, אך רק בודדים מסוגלים להגיע לאמת ולהגשים את
המטרה. אתם יכולים לעסוק בתחומי פעילות שונים, אך
עליכם לשאוף תמיד להשגת מרגוע ושקט נפשי (peace of
mind) ללא שקט בהכרה כל מאמץ והשתדלות של האדם
רק יוסיף לחוסר השקט שלו.

התגלמויות האהבה !

אתם באמת ברי-מזל שבאתם לכאן משריקאקולם
למרות האילוצים הכלכליים שלכם וקשיים רבים
אחרים. סוואמי מודע מאוד לכך שכולכם באתם לכאן
כדי לחוות את החסד האלוהי. אתם התעצבתם על כך
שלאחר יומיים לשהותכם פה עדיין סוואמי לא דיבר
אליכם. למעשה, בלילה שעבר, כולכם התפללתם
בחזקה. בתשובה לתפילותיכם הכנות, אני החלטתי
לנאום לפניכם הבוקר. אין זו כוונתי לספק אתכם
במילים בלבד. אני מוכן להעניק לכם את כל העזרה
הדרושה כדי למלא את כל שאיפותיכם. רבים מכם
נתקלים בקשיים עקב מחסור במים. לאחדים מכם אין
אפילו מזון כנדרש. מזון ומים הם הכרחיים ביותר עבור
כל אחד. אל תתנו מקום לדאגה וחרדה. אלוהים אינו
חסר-לב. ליבו מלא בחמלה. הוא לבטח ידאג למחסורכם.
התעניינותו ודאגתו של סוואמי בכם היא עשרת מונים
גדולה מזו שלכם בעצמכם. אל לכם לדאוג כלל וכלל.
פתחו את ההרגשה שקשיים וסבל הם לטובתכם העליונה.
אפילו הקשיים הגדולים ביותר ייעלמו כעשן כשתהיו
משוכנעים בכך באופן בלתי מעורער. לכן, אל תפריזו
בדאגתכם אודות בעיותיכם. קשיים באים וקשיים
הולכים. לא רק אנשים עניים, אפילו המיליונרים לא
יכולים לברוח מהקשיים. סוואמי מברך אתכם כולכם
שקשייכם יוסרו במהרה.

זמרו את שם האלוהים ללא הרף

התייעצו בזקני הכפרים שלכם והיעזרו באלה המעוניינים
לעבוד יחד אתכם. אני אדאג לכך שיהיו לכם מים רבים
באזור ההררי של מחוז שריקאקולם. אל תתיאשו או
תשברו עקב בעיות קטנות. מאחר ולקחתם על עצמכם
היולדות בגוף אדם, אין באפשרותכם לברוח מקשיים.
הגוף הפיסי יכול לעבור קשיים. אך עליכם לקחת אחריות
על כך שההכרה שלכם תהייה שלוה. ההכרה היא הבסיס
לשמחה של כל אחד. כל הנוחיות הפיסית תהייה חסרת
תועלת ללא השלוה והמרגוע של ההכרה. כך, דרך ההגות
באלוהים אתם יכולים להשיג את שלוות הנפש ולא עיי
כל אמצעי אחר. לכן, זמרו את שמות האלוהים ללא הרף
מבלי להיעצר עקב הקשיים הבאים בדרככם. זה בגלל
ההתבוננות שלכם בשמו של אלוהים שאתם יכולים
לחוות שלוה למרות בעיותיכם הרבות. אלוהים הוא
המחסה של העניים והאומללים. הוא תמיד נמצא איתם
בכל תהפוכות חייהם. אל תחשבו שאלוהים נמצא באיזו
ארץ רחוקה. אלוהים הוא תמיד לצדכם. למעשה, הוא
נוכח בחדרים הפנימיים ביותר של לבבכם. לעולם אל
תחשבו שאלוהים התרחק מכם. לא חברים וגם לא

התגלמויות האהבה !

אין זה משנה אם עני מרוד הוא האדם או מיליונר,
אכילת מזון היא טבעית לכל יצור נברא. מאחר והשגתם
את הקדושה של ההיולדות כאדם, אין זה נכון להקדיש
את כל חייכם רק כדי למלא את בטנכם. מדוע אינכם
מקדישים רגעים אחדים להגות באלוהים במקום לבזבז
את כל חייכם במרדף אחרי נוחות חומרית? ישנם, כמובן,
גם אנשים שמקדישים את זמנם להתבוננות באלוהים.
אך הרוב הגדול של האנושות מבזבזים את לידתם כבני-
אדם במרדף חסר ערך.

אל תשתוקקו לתענוגות חולפים

התגלמויות האהבה !

ברחבי הודו אנשים נאבקים כדי להשיג את פרנסתם.
למרות מאמציהם הרבים, הם אינם יכולים להשיג
שלוה, שמחה ונחמה. רק אלו שמקדישים מזמנם
להתבוננות באלוהים יכולים לחוות שלוה ושמחה.
האנשים סובלים מכיוון שהם מבזבזים את כל זמנם
ומרצם ברדיפה אחר הדברים הארציים. הם אינם יכולים
ליהנות משקט נפשי ונינוחות חומרית באופן מלא. הגוף
הוא כמו קצף הגלים. אין הוא אלא אגודה של עצמות.
ההכרה, כמוה כקוף משוגע. זוהי טעות לחתור ולהתאמץ
להשיג תענוגות עבור הגוף בר החלוף ועבור ההכרה חסרת
היציבות. כמובן, זוהי חובתו של כל אדם לעשות מאמץ
להחזיק את הגוף בבריאות טובה, כך שהוא לא יהיה
למעמסה על אחרים. אך אנשים רבים מבליים את כל
חיייהם ברדיפה אחרי נוחות חומרית ותענוגות. מעטים
בלבד מתרכזים בשלום ואושר נצחיים. לידתו של אדם
מיועדת כדי לחוות אלוהות ולא כדי לרדוף אחר תענוגות
חולפים. גוף האדם זו מתנה אלוהית. במקום להשתמש
בו באופן נכון: כדי להלל ולשבח את האלוהים,
משתמשים בו בצורה לא נכונה. אל תחיו במושגים
המוטעים שהגוף ניתן כדי לאכול וליהנות מתענוגות
גופניים בלבד. חובות מיוחדים ניתנו לאדם שדרך יישומם
הוא יתנסה באושר במישורים של הגוף, ההכרה, החושים
והרוח. על האדם לשאוף להבין מהי מטרת לידתו כאדם.

**הגוף הזה הוא משכן של זוהמה ומועד למחלות.
הוא נתון לשינויים מעת לעת. אין הוא יכול
לחצות את אוקיינוס הלידה והמוות.**

(שיר בטלוגו)

תענוג וכאב, טוב ורע מתקיימים זה בצד זה, לא ניתן להפרידם. אינכם יכולים למצוא עונג וכאב, טוב ורע האחד בנפרד מהשני. התענוג מופיע כשהקשיים מבשילים ונושאים את פרותיהם.

(שיר ברטלוגו)

האהבה היא האוצר היחידי שאינו הולך ופוחת. הוא רכושו של אלוהים. לכן, גדלו אהבה טהורה וחסרת פניות. אהבת אלוהים תהיה תמיד בעקבותיכם בכל מקום בו תימצאו והיא תגן עליכם בכל הזמנים. לעולם אל תחשבו שהכסף לבדו הוא הבונה את רכושכם. למעשה, האהבה היא רכושכם האמיתי. אוצר האהבה גדל תמיד. לעולם אין הוא פוחת. רק אלו שמבינים את עיקרון האהבה יוכלו להבין אמת זו. אתם ש ימחתם את כולם ע"י שיר תכם אתמול ברחובות פוטאפרטי. המשיכו בשירה רוחנית זו בכל מקום בו תהיו לאורך כל חייכם. במיוחד כשרוחכם נופלת מצער, שירו בכל לבבכם את תהילתו של האל. לעולם אל תרגישו בושה לשיר את תהילת האלוהים, בחושבכם שאחרים יצחקו עליכם. ללא קשר למה שאחרים יחשבו או יאמרו עליכם, המשיכו בפעילות קדושה זו של שירה רוחנית. אזי תתמלאו בכוח האלוהי.

שפחו אהבה רוחנית

אני מאוד שמח שבאתם כולכם לכאן. אני מברך אתכם שתהיו שמחים תמיד, מאושרים, מנוחמים ושלווים. כ- 5,000 חסידים ממקומותיכם הגיעו לכאן לחלוק את השמחה של להיות במחיצתו של סוואמי. לכו כולכם, בבקשה, אל חדר האוכל לקבל בשמחה את התקרובת של סוואמי. הכיבוד של סוואמי לא יכלה לעולם והוא ישים קץ לסבלותיכם ומצוקותיכם. כל דבר שניתן ע"י סוואמי הינו ספוג באהבה. כל מה שניתן ע"י סוואמי ניתן בחינם. לאלוהים לעולם לא יהיו חישובים כספיים. היכן שפעילות של שירות מתחברת לכסף, היא נהפכת למוכתמת. כל רכושו של סוואמי מורכב מאהבה בלבד. אהבה אלוהית זו צריכה להיעשות לנשמת אפכם. כל הקרמה (תוצאות המעשים בעבר) שלכם מהעבר, תימחק אם רק תפתחו אהבה טהורה.

באבא סיים את נאומו עם הבהאג'אן הארי בהאג'אנה בינה.

(מתוך נאומו של סאי בבא שנאם לפני מאמינים משריקאקולאם שבאו לאשראם ב-23 לאוגוסט 2004.)

קרובים יכולים לבוא להצלתכם. אלוהים הוא המחסה הבלעדי שלכם. הוא יגן עליכם בכל המצבים. למרות אינספור הקשיים תושבי בהרט, הודו, מעולם לא סטו מהדרך המובילה לאלוהים. אם הודו מהווה מוקד חשוב בין האומות, הרי זה רק בגלל המסירות הבלתי מעורערת של ההודים לאלוהים. ישנן הרבה ארצות בהן אנשים חיים ברמת חיים של מותרות, אך אין להם את שלווה הנפש. זהו מזלם הטוב של ההודים שהם מסוגלים ליהנות משקט פנימי. זוהי התוצאה של האמונה והמסירות שלהם לאלוהים. זוהי התרבות של הודו שמגינה על ההודים בכל המובנים מאז זמנים עתיקים. התהילה הגדולה וההוד של תרבות זו היא מעבר לכל תיאור. לאדם בעל הכרה שלווה, יש גם עוצמה מוסרית. אי לכך, זמרו את תהילתו של האל בהתמדה. אתמול הלכתם ברחובות הכפר פוטאפרטי, שרים את תהילתו של אלוהים. לאחר מכן, נכנסתם דרך שער האשרם וחוויתם שלום ושלוה. אין זה אפשרי לחוות שלווה באמצעים אחרים. לכן, אל תשכחו את אלוהים לעולם. קדשו את זמנכם ע"י שירת שמותיו. התבוננו והגו באלוהים תוך השתדלות מתמדת. לעולם אל תשכחו את אלוהים. אולי אינכם מודעים לכך, אך אנשים בכל העולם נתקלים בקשיים. הם סובלים ממחלות גופניות ופחדים. ההודים יכולים ליהנות משלוות הנפש בגלל התמסרותם לאלוהים. אין אושר גדול יותר מזכייה בשלום ובשלוה פנימיים.

קשיים הם מבשרי הימים השמחים שיבואו. שלווה ההכרה והנפש יכולה להיות מושגת רק ע"י התבוננות והגות מתמדת באלוהים. את זה לא ניתן לקנות בשוק. רק באמצעות התבוננות והגות מתמדת באלוהים, ניתן להתגבר על הדאגות המקננות בהכרה. זהו הניסיון של האנשים בכל מקום בעולם.

להיוולד זו דאגה. לחיות על פני האדמה זו דאגה. העולם הוא סיבה לדאגה וכן גם המוות. כל הילדות היא דאגה וכן גם הזקנה. החיים הם דאגה, כשלון הוא דאגה. כל הפעילות והקשיים יוצרים דאגה. אפילו השמחה גם כן מביאה עמה דאגה מסתורית.

(שיר בטלוגו)

רק ההתבוננות וההגות באלוהים יסלקו את כל סוגי הדאגה. זוהי דרך המלך עבור האדם כדי להשיג חופש מדאגות. התקדמו בדרך אלוהית זו. כל מעשיכם יביאו לכם שלום ושמחה, ולא צרות ודאגות. אפילו כשאתם עוברים קשיים, חשבו תמיד שהם מיועדים להביא לכם שמחה. כל אדם עובר קשיים רק כדי ליהנות מהשמחה שתבוא לאחר מכן, אבל הוא לא מבין זאת במשך תקופת הקשיים. אך בבוא הזמן כשהסבל נגמר וימים מאושרים מגיעים, הוא יבין את האמת: שצער וקשיים הם מבשרי הימים המאושרים שיגיעו. למעשה, שמחה אמיתית היא תוצאה של קשיים.

התגלמויות האהבה !

אתם באתם לכאן בגלל אהבתכם והתמסרותכם לסוואמי. חזרו למקומות מגוריכם אם אותה ההרגשה של אהבה והתמסרות. לאחר שתגיעו הביתה, תמשיכו לחוות את אותו החסד והאושר שחוויתם כאן בנוכחותו של סוואמי. אזי, תשכחו מכל דאגותיכם וקשייכם. אושר וצער באים כדי לפתח בתוכנו את רוח השלוה ושוויון הנפש.

בחיפוש אחר האלוהות השוכנת בליבנו

מאת: פיליס קריסטל - תרפיסטית וסופרת

פיליס קריסטל היא חסידה ותיקה של סאי באבא. היא פגשה אותו לראשונה בשנת 1973 ויחד עם בעלה שהתה במחיצתו תקופות ארוכות. היא כתבה את הספר: Sai Baba - The ultimate experience. פיליס היא תרפיסטית ויועצת, ופיתחה שיטת עבודה שקיבלה את תמיכתו ואישורו של סאי באבא. היא תארה את שיטתה ודרך עבודתה בספר הנקרא: Cutting The Ties That Bind - חיתוך הכבלים הכובלים. היא לימדה את שיטתה וכיום השיטה נפוצה מאוד בכל רחבי העולם. היא כתבה עוד כ- 4 ספרים כהמשך והתפתחות לדרך עבודתה. כאן אנו מביאים מאמר שלה שהתפרסם בירחון של האשרם "סנטה סרטי", במאי 2001.

חוויתי התנסויות רבות בהן באבא בה אגוואן מלמד אותנו. אם ניתן לו את ההזדמנות הוא יעשה זאת, אך אם לא נהיה פתוחים לרמזיו האלוהיים הוא לא יכפה אותם עלינו: במקום זאת הוא יניח לנו ללכת בעקבות האגו שלנו עד שנהיה מוכנים לבקש את הדרכתו. דבר זה דורש מאתנו להיות ענווים ולהודות בחולשותינו, דבר שבשביל רובנו הנו לקח קשה ביותר. לרוב נדרשים כישלונות רבים כדי שלבסוף נוותר על הדעות האישיות, והתשוקות החזקות שלנו, ניתן אמוננו בו שיעניק לנו את מה שהוא יודע שאנו זקוקים לו למען התפתחותנו הרוחנית ונקבל כל מה שיתן, בין אם הדבר נראה נכון בעינינו ובין אם לאו.

"גלה אותי בליבך"

אחת מהפצרותיו הנשנית וחוזרת אלינו היא שננתק עצמנו מהופעתו הגשמית ונפנה מבטינו לתוכנו בחיפוש אחר הדרכה מהבאבא הפנימי, השוכן בתוך כל אחד מאיתנו. אך למרבית מנאמניו המסורים ביותר הדבר קשה מאוד לביצוע. הוא מושך כל-כך בכל המובנים שאנו לא מעוניינים להחליף מגע ישיר זה עמו במגע מעורפל יותר.

מאז הפעם הראשונה שבעלי המנוח ואני ביקרנו את באבא בינואר 1973, הוא העביר מסר זה של הינתקות מנוכחותו הגשמית בצורה ברורה מאוד. במהלך ביקור ראשון זה, באבא שהה בוויטפילד שליד בנגאלור. בראיון הפרידה שלנו, שאלתי אותו אם היה רוצה ששוב לראותו ואם כן, מתי. תמיד אזכור את תשובתו לשאלתי זו: באבא נעץ מבטו עמוק אל תוך עיניי והניף את אצבעו לעברי, ואמר, "קודם כל חייבת את להבין כי אינך צריכה לחזור על מנת לראות גוף קטן זה", באומר זה הצביע באבא על חזהו. לאחר הפסקה ארוכה בעודו בוחן את תגובתי, הוא הוסיף ואמר "מצאי אותי בליבך!" ואז, בחיוך גדול הוא הרגיע אותי באומר: "אך את תשובי לכאן על מנת להיטען באנרגיות חדשות."

פגישה ראשונית זו הכינה את הקרקע לביקורים הבאים. נוכחתי לדעת כי באינטראקציה קצרה זו, הוא הראה לי את המטרה הסופית של כל אחד מנאמניו. למרות זאת, אין זה קל כלל ועיקר לקיים עצה זו. הוא כה מלא

באהבה וכה חכם ויודע כל שקל מדיי להיקשר לדמותו הגשמית ולהשתוקק לתשומת-ליבו והדרכתו התמידית ולבקש תשובות לשאלותינו האישיות. למרות שהשכל הישר מכתוב שבלתי אפשרי עבורו לתת עצה מפורטת לכל אחד מאלפי האנשים הממשיכים במסע לראותו ולקבל את הדרשן שלו, כולנו להוטים לקבל באופן אישי את אישורו לגבי אינספור ההיבטים של חיינו, בין אם הם קשורים לבריאותנו, נישואין, ילדים, מקצוע, מצבנו הכספי או שורה של דברים שלכאורה חשובים ודחופים להערכתנו.

בתהליך ההינתקות מן הצורה הגשמית, במקרים מסוימים, כשהוא רואה לנכון, נראה שהוא מוכן לאחוז בידנו, כמו הורה אוהב האוחז ביד בנו העושה את צעדיו הראשונים הבלתי יציבים. אך לבסוף, כמו במקרה של הורה, הוא גומל אותנו מהצורך בתמיכה כך שנוכל להיות חזקים ולעמוד ביציבות ובביטחון על שתי רגלנו. למעשה הוא נוהג בדרך מאוד רחומה ובכך משחרר אותנו אפילו מהיאחזות בדמותו הגשמית כדי שנוכל להתחבר להדרכתו הפנימית. הוא יודע טוב מאוד, שכמו הורים אחרים, הוא לא תמיד יוכל להיות זמין באופן אישי עבורנו. ולכן, הוא מכין אותנו לחפש הדרכה פנימית. תהליך גמילה זה אינו פשוט או קל לבצוע ולעתים קרובות אנו נרתעים מהרעיון עצמו, או מטילים ספק בכך שנוכל לקבל הדרכה אמיתית מהבאבא הבלתי נראה שהוא האני האמיתי שלנו הנמצא בכל אחד מאתנו. אנו פוחדים כי האגו שלנו יעמוד בדרכו של חיבור זה. תהליך גמילה זה, כמו עם תינוקות, הוא הדרגתי. אך מגיע הזמן בו אנו נאלצים לעמוד מול הבלתי ידוע ולבטוח בכך שנהיה מודרכים מבפנים, אחרת נשקע בחוסר ודאות ותבוסתנות.

במבט של שנים לאחור אל הפעם הראשונה בה הכרתי את באבא, אני יכול להבחין בנוכחות הדרכתו בחיי אפילו שכלא היה זה ברור באותו הזמן. בתחילה הוא הציע לי בסבלנות ובדקדקנות הרבה עזרה והכוונה במפגשים פנים אל פנים. ואז יום אחד ללא התראה מוקדמת, הוא הביט בי בריכוז רב וברצינות רבה בטון קולו ובהבעת פניו, אמר, "את אינך זקוקה לראותני, גברת קריסטל". זו הייתה תחילתה של פעולת הגמילה. באבא נתן לנו את כל הדרכותיו הברורות והפשוטות מספיק כך שגם ילד יוכל להבין וללכת בעקבותיהן. כעת הוא מצפה מאיתנו לא רק להקשיב או לקרוא את דבריו, אלא גם להיות מוכנים ליישם את מה שלימד אותנו בחיינו היום-יומיים, בכל פעילויותינו השונות כשאנו ניצבים מול ההכרח בקבלת החלטות.

ערוצים של תקשורת אלוהית

הייתי נוכח כשהוא נתן עצה ברורה ומועילה כתשובה לשאלה שנתהוותה בתודעתי. ארוע זה התרחש בזמן ישיבה של כמה מחברי הוועד של ארגון סאתיה סאי האמריקאי שהתרחשה באשראם בנוכחותו של באבא. אחד הנושאים לדיון הייתה השאלה כיצד לנהוג באחד מחברי הוועד שהיה בעל רצון חזק מאוד באמצעותו רצה לשלוט באחרים. השאלה שהטרידה את מוחי היתה,

"כיצד אנו יכולים להיות בטוחים בהבחנתנו בין דרכו של באבא להדריכנו לבין האגו שלנו או רצונו של האחר?" ביכולתו המדהימה של באבא לקרוא את מחשבותינו, אפילו כשלא ביטאנו אותן בקול, הוא פנה אליי, ואמר, "יש לך שאלה, גברת קריסטל?" עניתי כי איני בעלת תפקיד בוועד הארגון (בזמן ההוא), אלא אשתו של אחד כזה, ולא היה מצופה ממני לשאת דבריי. במושכו עצמו מעלה כדי להראות מאוד גדול ומרשים, באבא אמר, "סוואמי נותן לך את רשות הדיבור: מהי שאלתך?" ואז שאלתי את שאלתי.

תשובתו היתה לעזר רב לכולם. הוא הציע לנו לקחת את אחת מתמונותיו למקום שקט ולבקש בקשה הבאה מהלב לקבלת תשובה. הוא הבטיח לנו כי בתוך 20 דקות תשובה תהיה בדרכה אלינו. ולמרות זאת, הדבר לא יהיה ברור עד זמן-מה מאוחר יותר, מפני שתשובה זו צריכה להגיע אלינו בערוצים שונים ובזמן הנכון. העצה הזו הופכת להיות בעלת ערך רב יותר כעת, כשעוד ועוד אנשים באים מכל רחבי העולם לבקר אותנו. הוא עצמו, הזהיר אותנו שיום אחד, הוא יופיע בפנינו כ כתם כתום קטן הנראה מרחוק.

מספר הערוצים בהם אנו עשויים לקבל את תשובתנו לבקשותינו הם עצומים. אני אוהבת את תהליך החיפוש אחר סימנים ורמזים ממקורות שונים. אם אנו נבקש את עזרתו בלהיטות ונוותר על רצוננו אנו ועל כל הדעות שלנו בעד או נגד תוצאה מסוימת, אנו נקבל רמזים. בתחילה אנו עשויים להיות עצבניים ונטיל ספק בסימנים, אך בתרגול מתמיד זה ייעשה כחיפוש אחר אוצר או הרפתקה, בה אף פעם לא נדע מתי יופיע סימן או איזו צורה הוא ילבש. סבלנות הינה הדרישה המרכזית כשהסימנים הופכים לעיתים קרובות ברורים יותר ברגע האחרון לפני שהחלטה צריכה להתקבל. הם באים בחלומות, בספר בו אנו קוראים בעת זו, או נאמרים ע"י חבר או מכר או בצורה מקרית אחרת.

יחד עם כל השיטות והדרכים העומדים לרשותנו להפקת תועלת מהבאבא המדריך הפנימי שלנו, תרגול מתמיד הכרחי להצלחתנו, כמו בכל למידה אחרת. למרבה המזל, ברגע שאנו מוכנים לבקש עזרה מהבאבא הפנימי, הדבר מתרחש. זוהי אחריותנו, קודם כל לבקש עזרה זו ואז לראות כי היא ניתנת לנו. לאחר מכן עלינו לקבל אותה ולתת לה לעזור לנו בפתירת בעיותינו.

תפילה להתמסרות מדבריו של סאי באבא על כוחה ומקומה של התפילה

מדוע להיכנס לחרדה? תנו לי לדאוג לענייניכם. אני אהיה האחד שיחשוב עליהם. איני מחכה לדבר אחר מאשר להתמסרותכם אליי. אני מתערב רק כאשר אתם יודעים כיצד להתמסר אלי בשלמות. אזי תהיו משוחררים מכל דאגה מכל סוג שהוא. אמרו שלום לכל הפחדים והחששות שלכם. בחששות ובפחדים שלכם אתם מוכיחים שאינכם בוטחים בי. להפך, עליכם לבטוח בי באופן עיוור. להתמסר פירושו: להפנות את מחשבותיכם הרחק מכל דאגותיכם ובעיותיכם. הניחו הכל בידי באומרכם: אלוהי, רצונך יעשה, אתה תחשוב על כך.

כלומר: אלוהי, אני מודה לך על שלקחת הכל בידיך ואתה תפתור את זה לטובתי העליונה. זכרו שלחשוב על תוצאות הדברים הוא ההפך מהתמסרות. כלומר, כשאתם מודאגים שמצב נתון לא מביא את התוצאות להן ייחלתם אזי אתם מפגינים את חוסר אמונתכם באהבתי אליכם. אתם תוכיחו שאינכם מחשיבים את חייכם כנתונים להשגחתי ושאינן דבר הנעלם ממני.

לעולם אל תחשבו: מה יהיה בסופו של דבר? מה יקרה? אם אתם מתפתים למחשבות אלה אתם מפגינים שאינכם בוטחים בי. האם אתם רוצים שאני אדאג לכך? כן או לא? אם כן, אתם צריכים להפסיק לחשוש לזה. אני אדריך אתכם רק אם תתמסרו לי באופן מלא. כאשר אני צריך להוביל אתכם לדרך שונה מזו שאתם מצפים לה, אזי אני נושא אתכם בזרועותיי. מה שבאמת מאכזב אתכם זוהי צורת החשיבה שלכם, הדאגה שלכם האובססיביות והרצון שלכם לספק את עצמכם בכל מחיר. אני יכול לעשות כה רבות למענכם, גם בצרכים החומריים שלכם, וגם ברוחניים, כאשר אתם פונים אליי ואומרים: אתה תחשוב על זה ו אז נחים בשקט ועוצמים את עיניכם. אתם תקבלו הרבה, אך רק כאשר תפילתכם תאמר מתוך בטחון מלא בי. אתם מתפללים אלי כשאתם כואבים כדי שאני אתערב, אך באופן בו אתם רוצים זאת. אינכם סומכים עליי, אלא אתם רוצים שאני אתאים עצמי לבקשותיכם. אל תאמינו כמו החולים אשר מבקרים אצל הרופא, אך כל הזמן מייעצים לו כיצד לרפא אותם. אל תעשו זאת, אלא עדיף, אפילו במצבים קשים, אמרו: אלוהי, אני מודה לך על הבעיה הזו, על ההכרח הזה. אני מתפלל אליך שתסדר את הדברים בהתאם לרצונך בחיים ארציים וזמניים אלו. אתה יודע היטב מהו הטוב ביותר עבורי.

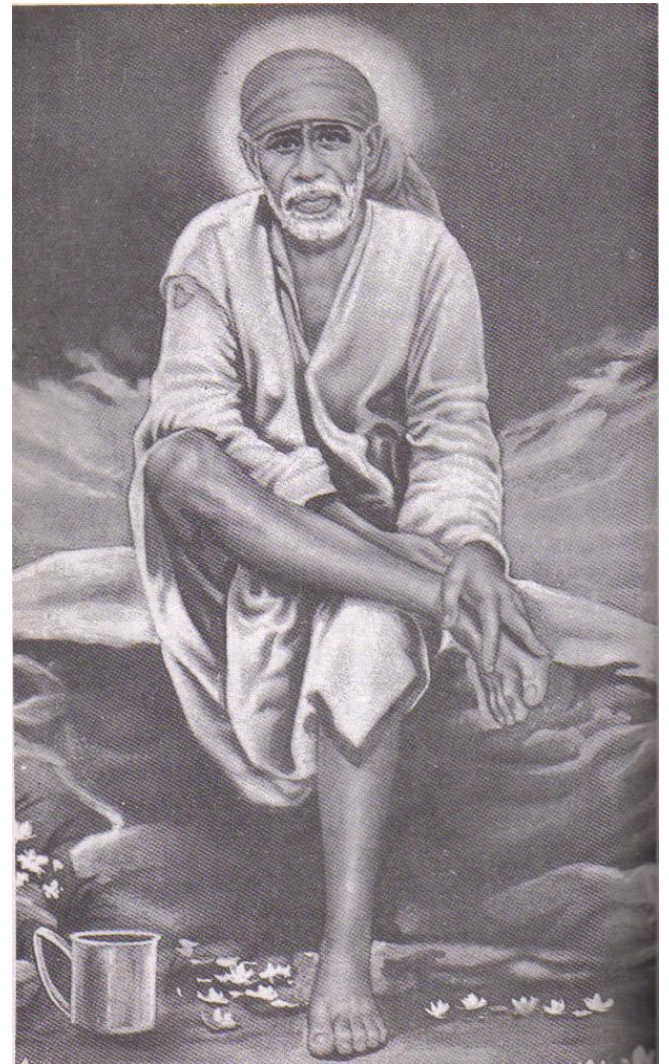
לפעמים אתם מרגישים שהאסונות מתגברים במקום העולם! אל תפחדו. עצמו את עיניכם וספרו לי באמונה: רצונך יעשה. בדרך זו חישובו על כך. וכאשר תדברו באופן כזה, אני תמיד אחולל נסים כאשר זה יהיה נחוץ. אני חושב על בעיותיכם רק כאשר אתם בוטחים בי באופן מלא. אני תמיד חושב עליכם, אך אני יכול לעזור לכם באופן מלא רק כאשר אתם סומכים עלי באופן מלא.

סאי באבא

**מאת: שאראדה דבי אליאס 'פדה בוטו'
פראשאנטי ניליאם, הודו, 1985**

שירדי סאי באבא נולד ב- 27 לספטמבר 1838, במדינת הידרבד שבהודו. הוא נולד למשפחה הינדית ברהמינית, אך גודל בידי משפחה מוסלמית. משנת ה- 20 לחייו, הוא גר בכפר שירדי ומכאן שמו. הוא לימד, והיה קדוש למוסלמים ולהינדים כאחד. הוא לימד שהאלוהות נמצאת בתוך כל אדם וכל יצור חי. הוא היה מלמד, נותן עצות ומרפא, וחולל ניסים רבים. הוא ידע את העבר, ההווה והעתיד ודבר לא נסתר ממנו. ישנם סיפורים רבים על שירדי סאי באבא. כאן אנו מביאים אחד מהם, שמחבר בין שירדי סאי באבא לסאתיה סאי באבא. שירדי סאי באבא עזב את גופו הגשמי בהיותו בן 80 שנה, בשנת 1918. לפני כן אמר שהוא ישוב שמונה שנים לאחר מותו. אמנם סאתיה סאי באבא נולד ב- 1926, בדיוק שמונה שנים לאחר מותו של שירדי סאי באבא.

אמי, מאנטראפראגדה ראמאלאסמהי דבי, ואבי, ונקאטה נאראסימהה ראו, שהיו חסוכי ילדים חרף ניסיונותיהם- ביקרו אצל הגורו שלהם, שירדי סאי בשנת 1888 והתפללו אליו לבן. כפרי חסדו של שירדי סאי-

באבא נולדתי אני להוריי ב-8 לאוגוסט 1888. שירדי סאי- באבא נתן לי את שמי- שרינגרי שאראדה דבי. בשל היותי בעלת גוון עור בהיר, סאי ב' אבא נהג לקרוא לי בחיבה- 'גורי'.

בהיותי בת שש שנים, לקחו אותי הוריי למסע עלייה לרגל לבאדרינת שבהרי ההימאליה. זמן קצר לאחר מסע זה השיאו אותי הוריי לאיש ומיד לאחר טקס הנישואין עברתי לגור בביתו של בעלי ואני בת 12 שנה. (זה הגיל המקובל לנישואין בתקופה ההיא). הריתי וילדתי שישה בנים לבעלי עד הגיעי לגיל 23, אך כל בניי נפטרו והם בני שלוש או ארבע שנים בלבד.

לאחר שבניי כולם אבדו לי ולא הצלחתי להיכנס להריון ולהביא ילדים נוספים לבעלי, הבעתי הסכמתי לבעלי שינשא בשנית, ואני עברתי להתגורר בשירדי בנוכחות סאי-באבא.

הייתי עדה להרבה ניסים שחולל שירדי סאי-באבא. יום אחד, הגיע לדהארשן אחד מאנשיו הנאמנים ביותר של שירדי סאי-באבא. משהבחין בו אמר סאי-באבא "אני שמח שהגעתי." "הייתי רוצה לאכול 'פוראן פול' (ממתק מטוגן)." "אנא הבא לי ממתק זה". מאחר שלא היו בתי מלון בימים הללו, הלך האיש עד לקופארגאון, עיירה גדולה יותר במרחק של כ- 20 ק"מ מהעיר שירדי, כדי להכין כמה 'פוראן פול'. האיש הביא את הממתקים לשירדי ביום המחרת בזמן ארוחת הצהריים של סאי-באבא.

באבא אמר: "אכלתי ובטני מלאה". "מדוע הבאת לי ממתקים אלו עכשיו?" "קח אותם בחזרה". בשמעו דברים אלו, הנאמן נפגע והחל לבכות. הוא אמר לב' אבא: "אתה ביקשת ממני להביא לך 'פוראן פול', הכנתי אותם בכוחות עצמי..." "כיצד ייתכן ששבעת עוד טרם התחלת בסעודת הצהריים, ב' אבא?" "אנא, אכול לפחות 'פוראן פול' אחד לאחר שטרחתי כל-כך להכין עבורך".

באבא ענה: "בזמן שאתה טרחת בהכנת הממתקים, אני ביקרתי במקום בדמות נמלים ואכלתי את הממתקים". "האם אינך יכול להאמין שביטני באמת מלאה?" "הבט בזה".... באומר דברים אלו הוציא מפיו ב' אבא כמה חתיכות של 'פוראן פול'. האל הוא הרוח השוכנת בכל בני-האדם. היו רגעים רבים בהם המחיש באבא אמת זו.

באבא לא הכזיב אף פעם במתן נחמה לאלו המתפללים אליו באמונה שלמה.

יום אחד ביקשתי מבאבא לתת לי מנטרה אופדש (מנטרה רוחנית). באבא ענה: "את עדיין צעירה מדי, אני אתן לך מנטרה אופדש כשתגדלי". חיכיתי עד הגיעי לגיל 29 ואז התפללתי אל ב' אבא שוב. ב' אבא צעק עליי בכעס: "את תמיד אובססיבית לגבי מנטרה אופדש!", ו' חבט בי בחזי ברגלו הימנית.

בדמעות עלבון שזלגו על פניי, יצאתי ו' נישכבתי תחת עץ. כנראה שנרדמתי לאחר בכי ממושך: הייתה זו שעת לילה מאוחרת כשב' אבא העיר אותי משנתי. הוא ביקש ממני

מלומדים בהרי דוואראקה והחלטתי לבלות את שארית חיי בשירותם.

לאחר חמישה ימים של חציית נחלים בגשם זלעפות ויערות מעוררי אימה, הגעתי אל מערה דמוית תעלה. נכנסתי למערה, הלכתי לאורכה והגעתי לצידה השני. נתקלתי בקבוצת אנשים ש קראו פסוקים בשבחו של סאדגורו מאהאראג'.

עד מהרה הבנתי שאדם דגול זה היה כבן 360 שנה. ציפיתי בקוצר רוח ל'ד הרשן' שלו על מנת לזכות במעט התעלות רוחנית. ישבתי במדיטציה תחת עץ אבל איש לא בא לדבר איתי או לראות אותי. הייתי שקועה בצער רב. ביום הרביעי, הופיע לפני קדוש זקן, סביר להניח כי זה היה הסאנגורו מאהאראג', ושאל אותי לסיבת אומללותי. עניתי לו שכשהוא, הסוואמי ג'י, היודע כל לא שם ליבו אלי, נפגע ליבי. אדם דגול זה אמר, "את חדשה במקום

זה. רצייתי לבחון את עמידתך. עכשיו, לכי וטבלי באגם הקדוש הזה וחזרי אלי, אני אתן לך 'אופדש' (מנטרה רוחנית). חשתי התרוממות רוח! טבלתי באגם הקדוש, שבתי, ואז ניתנה לי מנטרה אופדש. כעת הי יתה לי מילה קדושה שאוכל לחזור עליה בזמן המדיטציה וכך להגיע לרמה הגבוהה ביותר של בהירות ושלווה.

לסאדגורו מאהארא ג' עצמו היו חמישה מורים רוחניים. הוא הראה לי חמש מערות שבהן כל אחד מאותם קדושים נעלים ישב במדיטציה נצחית. סא דגרו מאהאראג' יעץ לי לבחור באחד מאותם קדושים נעלים, לשבת במדיטציה בחברתו ולספוג 'סידהיי' (כוחות רוחניים). בחרתי ב מורה של המערה הראשונה. שמו היה סרי

ציאנדרה יוגי. העדפתי אותו על פני האחרים מפני שזכרתי אדם בעל אותו אופי בדיוק כמו סרי ציאנדרה יוגי שהופיע בחלומי וקרא אלי בהיותי ילדה. ישבתי בחברתו של סרי ציאנדרה יוגי בכל יום, וחזרת על המנטרה כעשרים מיליון פעמים וזכיתי לקבל את ה'סידהיי'.

ביליתי שש שנים נוספות בגבעות קדושות אלו. סאגדורו מאהאראג' נתן לי ולעוד תלמידים סידרה של הרצאות בנושא ה וודות, הודאנטה, סודות היקום כולו ונושאים רבים בעלי חשיבות רוחנית. יום אחד אמר לי המאהאראג': "למדת כל מה שיש לדעת. כעת הקשיבי לי היטב. עליך עוד לעשות מעשים טובים רבים. האל שחשבת שאיבדת עומד להגיע לעולם זה בקרוב, למען רוממות רוח ה של האנושות כולה. את לא תראי אותו בגלגולו הבא כפי שאת מכירה אותו. הוא יופיע בכמה צורות מקסימות. הוא יהיה האווא טאר בעל הכוחות הגדולים ביותר. והוא יעשה הרבה מעשים יוצאים מגדר הרגיל. לכן, חזרי לעירך, למדי אודות האל האהוב הזה וקבלי את הישועה שלך בעבודתך אותו. פיתחתי אהבה גדולה לאווירה הקדושה של הגבעות, החיים השלווים והנינוחים של המדיטציה ולחברת

ללכת בעקבותיו לעבר גן לנדי. בהגיענו אל הגן, אמר באבא, "יילדתי היקרה! לא יכולתי לעצום עין בדוורקא מאי (מקום לינתו של ב אבא) ביודעי שאת שוכבת כאן ללא מזון מאז הבוקר. אני הבאתי אותך לכאן, מפני שאני רוצה לומר לך משהו. אך לפני כן עליך לאכול דבר מה..."

באבא הניף את ידו הימנית מעלה ואמר: 'אללה מליק האי' (אלוהים הוא המושל).

שני צ'אפאטיס וקובה בגודל לימון (ממתק העשוי מחלב) נוצרו יש מאין בידו. הוא נתן לי אותם לאכילה. שוב, הניף באבא את ידו והפעם הופיע בידו יש מאין ק נקן חימר קטן מלא במים. בזמן שאכלתי ושתיתי ב אבא שאל אותי, "גורי, האם כעסך פג?"

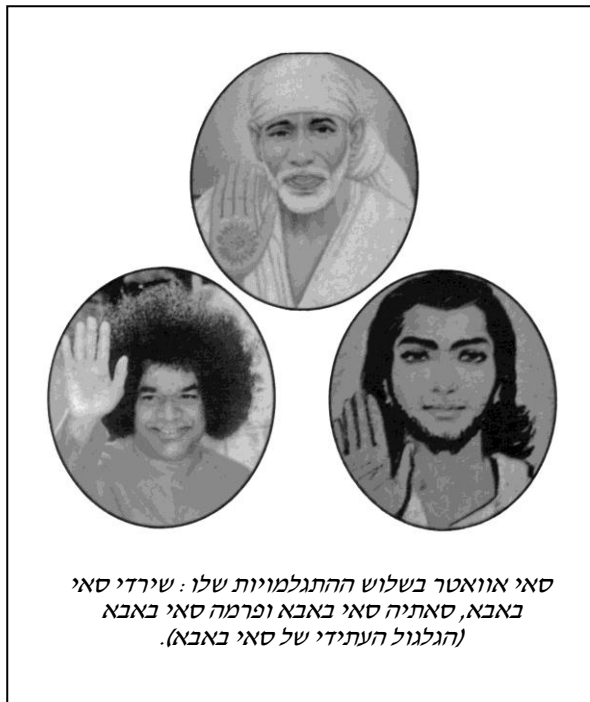
עניתי בכנות ובמלוא הענווה: "אין כל כעס או תסכול בליבי עכשיו. הייתי אווילית כשלא הבנתי כי הבעיטה שנתת לי הייתה מעשה חסד". תודה מקרב לב על שנתת לי את הזכות לאכול מפרי יצירת יש מאין המקודשת שלך. באבא אמר לי: "אגלה לך דבר מה, אך לפני כן עליך לאחוז ברגלי ולהבטיח לי לא לגלות זאת לאיש." בלב הולם וציפייה דרוכה בדומה לציפייתי לקבלת מנטרה אופדש, עשיתי כמצוותו.

"גורי, אני אופיע ב מחוז אנדרה פראדש באותו השם "סאי ב אבא" אך ב דמות אווטאר אחר. אזי תבואי אליי שוב. אני אשמור אותך לצדי ואנסוך בך שמחה". אני הייתי באקסטזה של שמחה ואמרתי: "אני מבור כת אלוהי, זהו מזלי הגדול ביותר!"

"האם עליי לשמור זאת בסוד?" ב אבא אישר את דבריי, "רק את תראי את האווטאר השני שלי, אף אחד אחר לא יראה זאת. אחרי שאת תראי אותי בצורת האחרת, תהיי רשאית לספר על כך לאנשים אחרים בהזדמנות המתאימה."

שיחה זו התקיימה ביני ובין ב אבא בשנת 1917. מאוחר יותר נודע לי כי דודתי המבוגרת רצתה לראות אותי בראגיאמודרי. זה היה כשהייתי בראגיאמודרי ב- 1918 כשנודע לי שב אבא עזב את גופו הגשמי. נמלאתי במעין יגון בל יתואר.

יום אחד אמרה לי דודתי: "אני חייבת להתארגן לקראת המסע שלי לאקאסדי, מחרתיים. סרי-ב אבא בעצמו הופיע בחלומי וקרא לי אליו." באקסקאדי היא נפטרה כששמו של האל על שפתיה. נטשתי את חיי המשפחה שלי לאחר שאיבדתי את כל בניי. גם הוריי אשר אהבו אותי עזבו עולם זה מזמן. לא הי יתה עוד הנחמה וההגנה שהייתה לי מב אבא. ובנוסף לכל זה, דודתי האהובה גם היא לא הייתה עוד. תחושת הדיכאון והאומללות הי יתה עכשיו בשיאה. נודע לי שהי יתה קבוצה של קדושים

סאי אוואטר בשלוש ההתגלמויות שלו: שירדי סאי באבא, סאתיה סאי באבא ופרמה סאי באבא (הגלגול העתידי של סאי באבא).

האנשים הקדושים, והמלומדים. לכן, היה זה בלב כבד שהכרתי את עצמי לחזור לעיר מגורי הידראבאד.

במאמץ להקדיש את חיי, להשקיע את כספי וכוחותיי בפעילות מועילה, תכננתי והקמתי בית לילדים עניים ומוכי גורל וקראתי לו 'כל הודו סאי סאדאן'. המקום החל בפעילותו עם 90 ילדים. הענקתי להם, בנוסף למזון וחינוך, גם מיומנויות מקצועיות כמו תפירה, יצירת צעצועים, ועבודות יד אחרות. לאחר זמן-מה, כספי ומשאבי החלו אוזלים ולכן השלמתי הכנסתי בכתיבת 'הארי קאתאס' (סיפורים קצרים אודות אל והים) ושירתם בכל עת שנתבקשתי.

יום אחד הוזמנתי לשיר שיר כזה בכפר שנקרא אורוואקונדה. בבית בו התרחש אירוע זה, ראיתי על הקיר תמונה של נער יפהפה. היה לו שיער יפהפה.. פניו, ועיניו היו מקסימות וממגנטות. שאלתי את בעלת-הבית מי הוא הנער שבתמונה. היא ענתה לי: אינך יודע? זהו פוטאפארטי סאי-ב אבא. אם ברצונך לראותו, אוכל לקחת אותך אליו מחר. למחרת היום הובאתי לביתו של אדם בשם סשאמה ראזיו, אחי הבורג של ב. אבא. אז ראיתי את הנער באבא בן ה-14. אירוע זה התרחש בשנת 1940. אני הייתי אז בת 52 שנה.

המילים הראשונות שאמר לי סרי סאתיה סאי-ב אבא היו: "גורי, את חייב ת לי 16 רופי מתקופת גלגולי כשירדי. עניתי כי כבר שילמתי את כל חובותיי לשירדי באבא. הוא ענה: יודע אני. אמרתי זאת מפני שאינך יכולה לזהות אותי. אחרת, היית נופלת לרגליי. בסדר גמור! אחרי ש תמלאי את כל משימותייך בבית התמחוי שאת מנהלת בואי ל'פוטאפארטי'. אני אשמור עליך לצדי ואעניק לך את כל האושר שתרצי. במשך 17 השנים הבאות, נהגתי לבקר בפוטאפארטי לעיתים קרובות וביליתי מספר חודשים בכל פעם בנוכחותו השמימית של באבא. בשנת 1958, בהיותי כבת 70 שנה, סגרתי את בית התמחוי ונסעתי לפוטאפארטי לחיות את שארית חיי שם. באבא נתן לי דירה באשראם בזמן שהותי שם.

פעם אחת חליתי בזמן שב אבא שהה בב אנגלור. למרות מחלתי, רציתי לבצע את חובתי כמתנדבת בשמירת הדממה והמשמעת באשראם. השעה הייתה 6:30 בערב. מדיטאציית ה-פוסט בהאג'אן הייתה בעיצומה. לפתע הבחנתי כי ב. אבא בהאג'אן דוחף אותי לעבר פרוזדור המקדש. מאחר והמדיטציה הייתה בעיצומה, הוא הניע את ידו בדממה אך היה לי ברור כי הוא רוצה שאגש אליו.

כיצד ייתכן כי ב. אבא נמצא כאן במקדש בפוטאפארטי, בה בשעה ש הוא נמצא בבאנגאלור באותו הזמן? הייתי משוכנעת כי היה זה תעתוע. מוחי הקודח מתעתע בי, זאת ידעתי לבטח. הפניתי מבטי לרגע, ושוב פניתי חזרה. באבא היה נוכח שם באופן ברור. בגלל שלא האמנתי ביכולתי, הפניתי מבטי שוב. כעת, ב. אבא היה הולך לעברי ואומר בקול רם מאוד: "בואי הנה!". היה עליי לפחות להאמין למשמע אוזני. שמא ב. אבא חזר מבאנגאלור ואני לא ידעתי זאת?

באבא יצר ויבהוטי, אפר קדוש, יש מאין ונתן לי אותו לריפוי מחלתי. ואז הוא רמז לי לקחת פאדנמאסקאר, נגיעה ברגלי המורה. מלאת אושר לנוכח דאגתו האוהבת של ב. אבא אלי, אני השתחויתי ולקחתי את הפאדנמאסקאר. כשהרמתי את ראשי ב. אבא נעלם כלא היה. בזמן זה, הייתי מוקפת בהרבה נשים. תהיות בדבר צלילות דעתי הוחלפו בין הנוכחים. נותרו מעט מאזינים כאשר סוף סוף סיפרתי מה באמת קרה. הראיתי להם

את הויבהוטי שב אבא נתן לי. לפחות כמה אנשים בקבוצה ודאי חשבו כי אני נשמה מבורכת.

התחלתי להרגיש טוב יותר כשאכלתי את הויבהוטי. ביום המחרת, חזרתי לכושרי המלא.

דבר דומה קרה פעם נוספת כאשר באבא היה בבאנגאלור. העין שלי הייתה נפוחה ואדומה. העפעף היה נפול, נפוח ואדום וגרם לי לכאבים קשים. הרופא בבית החולים בפוטאפארטי אמר כי המצב קשה ושנדרש ניתוח דחוף. נבהלתי מאוד ומיהרתי לעיר באנגלור. ב. אבא ראה אותי וגער בי, "מדוע באת הנה?"

אני יללתי: "אתה האדון המושל בכל הבריאה. לאן יכולתי לפנות אם לא אליך? הסתכל בעיניי. באתי הנה מפני שלא יכולתי לשאת את הכאב". ב. אבא יצר יש מאין "ויבהוטי" ושפך אותו כולו לתוך עיניי. הוא ביקש ממני לעצום את עיניי ושלח אותי למקום בו אוכל לשכב לנוח. הוא קרא לאיש ביטחון והורה לו: "לאף אחד אסור להפריע לאישה זקנה זו בזמן שהיא ישנה". ישנתי עד 8 בבוקר המחרת. ב. אבא הגיע ובדק את העין. הוא אמר: "העין הבריאה. עכשיו חזרי לפוטאפארטי ומלאי את חובותייך. אני אחזור מחר".

בהזדמנות אחרת, התלוננתי בפני ב. אבא על כאב בטן. באבא יצר יש מאין "ויבהוטי" בתנועות ידיו המוכרות וביקש ממני למרוח זאת על מצחי בצורת נקודה, 'בוטו', גדולה.

באבא הוסיף ואמר: "כאב הבטן שלך יעלם. ומעתה והלאה תיקראי "פדה בוטו" (נקודה גדולה). וכך הפך "פדה בוטו" לשמי הרשמי.

שרימה שאראדה דבי אליאס 'פדה בוטו' עזבה את גופה הגשמי לפני מספר שנים.

יישום משנתו של סאי באבא בחיי המשפחה

מאת חגית מרוס שמש
(המשך מהגליון הקודם.)

ההקרה של פירות העשייה שלנו לאלוהים וראייתו בכל, מביאה אותנו ל-S הבא ברשימה - להקרה.

"ההקרה היא הצעד הגבוה ביותר, מי שיש בו רוח הקרבה נותן לאחרים ללא היסוס, בחינך ובשמחה אפילו את מה שהכי יקר לו. מסירת פירות הפעולה שלנו לאלוהים היא הקרבה אמיתית. הקרבה היא יותר מלוותר על כסף ורכוש חומרי. הקרבה היא לעזוב תכונות רעות כמו שנאה, קנאה, נקמנות שנטבעו באדם במשך גלולים. אין אושר גדול יותר מזה המושג באמצעות הקרבה."

"ההקרה אינה הקרבה של כסף, רכוש, חיי משפחה או מקום מגורים ואין משמעותה ללכת לחיות חיי פרישות וסגפנות ביער. ההקרה האמיתית היא ההקרה של התכונות הרעות שלנו, של ההצמדות שלנו לגוף והנהייה שלנו אחרי התאוות והתשוקות שהחושים שלנו מייצרים."

גם כאן, המשפחה שלנו נותנת לנו אינספור הזדמנויות לתרגל וליישם הקרבה. כצעד ראשון יש להבחין בין קורבנות והקרבה ולכן חשוב מאוד כפי שבאבא אומר לא לתת שרות קדוש מעבר ליכולתנו. כאשר אנחנו חוצות את גבולות היכולת שלנו להקריב אנחנו הופכות להיות קורבנות של השרות שאנו נותנות. אנחנו מאשימות את אלו שאנו נותנות להם, בלקיחה ובכפיות טובה, כאשר בעצם מי שחצה את גבולות היכולת של עצמו זה אנחנו ולא הם. כתוצאה מכך איננו משיגות דבר ונמצאנו באות לעשות טוב ועושות רע תחתיו. חשוב מאוד ללמוד לכבד את עצמנו, לקבל את מגבלותינו ולשרת מתוך המקום של המלאות והאהבה כמניע לפעולותינו. חשוב מאוד לא ליצור ציפיות לא הגיוניות מעצמנו ובכך ליצור סידרה של כישלונות ואכזבות שמרפים את ידנו במקום להניע אותנו קדימה. החיים במשפחה מאפשרים לנו בכל פעם, תוך הקשבה וכבוד לעצמנו, למתוח ולהתעלות מעל לגבולות הישנים שלנו ולהיות מסוגלות להקריב יותר ויותר. המקום הקל ביותר לראות זאת הוא ביחסי האם וילדיה. ובאבא אומר

"...אין מתיקות גדולה יותר מאהבתה של אם לילדיה. למען הילד האם מוכנה להקריב הכל כולל את חייה. נקטר כזה של מתיקות מתגלה רק באימהות שהן ההתגלמות של האלוהי."

כדי שנוכל להתעלות מעל ההצמדות שלנו לגוף ולהיות התגלמות של האלוהי, עלינו להקריב את כל אותן תכונות רעות שבתוכנו, את תחושת הנפרדות שהזדהות שלנו עם הגוף מייצרת ולחצות את גבולות האנוכיות והאגו. החיכוכים עם בני המשפחה שלנו מעצימים את תחושת הגבולות והנפרדות שלנו, הן בתביעות שהחיים המשותפים מייצרים והן בכך שכולנו באים עם דפוסים

ושיעורים המעצימים את הכאב והמצוקה אחד של השני. ההצפה החוזרת ונשנית של האנוכיות, הכעס, השנאה, הקושי לוותר על התשוקות והתאוות שלנו מוצאים ביטוי ומגורים באופן אינטנסיבי בתוך ביצת ההכרה של המשפחתיות. בני המשפחה שלנו חוזרים ומעלים למודעות, בהיותם השיעור שהעולם מזמן לנו כדי להתעלות ולגדול, את מה שעלינו להקריב לאלוהים כדי לטהר את ההכרה שלנו ולזכות בהגשמה העצמית.

החזרה הבלתי פוסקת על אותן דרמות משפחתיות, אותה גברת בשינוי אדרת פעם אחר פעם, מעירה אותנו להבנה שעלינו להתבונן פנימה אל תוך עצמנו ולא החוצה אל העולם. החוץ, או בני משפחתנו במקרה הזה, אכן מעוררים בנו רגשות מסוימים קשים ולא נעימים, מצוקות, כאבים ועוד כהנה וכהנה, אבל החוץ הוא תמיד רק המעורר ולא הגורם. אנחנו הן אלו שאחראיות לרגשות שאנו חשות, אנחנו הן אלו שבהן קיימת המצוקה, אנחנו אלו שבחרות כיצד לפעול, לחשוב ולהרגיש מול הדברים. הגילוי החוזר על עצמו מול המשפחה שלנו, שכמה שלא נתאמץ לא נוכל לשנות את מי שמולנו, גורם לנו להבין שאת מי שצריך לשנות זה את עצמנו. מצוידות בהבנה הזו אנו מתבוננות פנימה אל תוך עצמנו בכנות ובחמלה אל החלקים הפגועים והכואבים שבתוכנו שמתעוררים מול הסביבה, מטפלות בהן ומביאות להן ריפוי וארוכה ובכך מאפשרות לעצמנו ללכת מעבר למקום הקורבני ולהביא ריפוי למשפחה שלנו כולה.

קל לנו הרבה יותר להעמיד פנים ולהסתתר מאחרי מסכות ודימויים, שנראים הולמים יותר להכרה שלנו ולרושם שהיא רוצה לייצר, מול האנשים בעולם שאנו מנהלים איתם יחסים ארעיים ולא אינטנסיביים. בני משפחתנו בהיותם מותאמים בשלמות האלוהית לגרות את המצוקות שלנו מאלצים אותנו להוריד את המסכות ולעמוד מול תכולת ההכרה שלנו בעיניים פקוחות. הכוונה כמובן למי שמעוניינת בכנות לעשות את עבודתן הרוחנית ומקדישות את חייהן לצמוח ולהתפתח באבולוציה של ההגשמה העצמית. בני משפחתנו מעלים למודעות את מה שאנו צריכות להתמודד איתו ולהקריב אותו על מזבח התשוקה היחידה שאלוהים מתיר לנו - התשוקה לשחרור.

מן הצד השני בני המשפחה שלנו, והכוונה כמובן גם למשפחתנו הרוחנית, מעוררים בנו את האהבה בצורתה הטהורה והכנה ביותר ובכך מרוממים אותנו בתהליך ומאפשרים לנו לפתוח ולהרחיב את הלב ובכך להתעלות מעל ביצת ההכרה שלנו אל עבר הנצחיות של העצמי. קל לנו יותר לתת ולהקריב למען מי שליבנו פתוח אליו. קל לנו יותר לראות את אלוהים במי שאנו מביטים בו בעיניים של אהבה. כך שגם כאן חיי המשפחה שלנו משרתים אותנו הן ככוח המושך אותנו באהבה שמתגלה בתוכנו כלפיו והן ככוח שדוחף אותנו החוצה משליטת ההכרה בהעלותו את המצוקות והאספקטים של האגו שעליהם עלינו לעבוד ואותם עלינו להקריב לאלוהים. סאי באבא נותן דוגמה משעשעת ויפה בפשטותה. הוא אומר שמנקודת מבטו להמשיך ולהיאחז בדברים, כשהכוונה היא כמובן לתשוקות שלנו, להצמדות שלנו לדברים, להזדהות שלנו עם הגוף וההכרה וכו', היא הרבה יותר קשה מאשר לשחרר אותם. סוואמי מדגים

זאת בכך שהוא אוזן מטפחת בידו ומראה שכדי להמשיך ולאחוז בה אנו צריכים להפעיל מאמץ וכדי לעזוב אותה כל מה שעלינו לעשות הוא להרפות. הרפיה מול הדברים באה מתוך המקום השלישי שניגע בו והוא - ההתמסרות. קודם כל יש להקדים ו נאמר שסוואמי אומר שהמילה התמסרות אינה מתאימה כדי לתאר את מה שהוא מתכוון אליו, כיוון שהמילה התמסרות עדיין כוללת בתוכה דואליות מישהו מתמסר למישהו שהוא נפרד ממנו.

"התמסרות לאלוהים היא כאשר רואים בכל היקום את גופו. ההתמסרות היא כאשר, העושה, המעשה והאובייקט כולם אלוהים. אי אפשר לכפות זאת, זה בא באופן טבעי. אמון הוא הבסיס התמסרות היא הפסגה". "ההתמסרות לאלוהים היא ההבנה כי הכל הוא אלוהים ואין מי שיתמסר."

ההתמסרות היא הכלי החשוב ביותר על מנת לאפשר לנו להקריב ולשרת מתוך אהבה והתעלות מעל מגבלות ההכרה שלנו. ההתמסרות היא שמאפשרת לנו להתרומם מקורבנות להקרבה ומאנוכיות לשרות. ההתמסרות נותנת לנו את האומץ לעמוד מול כל קושי וחיי המשפחה מציבים בפנינו קשיים רבים. פעם אחר פעם הם מציבים לנו את הפיתוי לחזור לעברנו לחזור אל הדפוסים הישנים והמוכרים שמביאים איתם הרבה מאוד סבל. כל אחד מבני המשפחה שבו בהכרה שלו ובמשחקי התפקידים שאנחנו מפתחים בתוכה. כשאנחנו עושים את המאמץ להתעלות מעל ההכרה שלנו ההכרות שסביבנו עושות את המאמץ להשיב אותנו לתפקידים המוכרים והידועים. מול המשחק הזה עלינו ללמוד להתעלות מעל האוטומט שגורם לנו לשפוט את האנשים סביבנו ולהגיב. כשאנחנו מבינים שכאשר אנחנו שופטים, אנחנו שופטים את רצונו של אלוהים ושכאשר אנחנו פוגעים במישהו, אנחנו פוגעים באלוהים, עולה כוח חדש בתוכנו העוזר לנו לצאת מתוך האוטומט רב הגלגולים של התגובה מול העולם. ההתמסרות, הראיה של אלוהים ורצונו, בכל מה שקורה, עוזרת לנו לעשות את הדרך מהמקום האוטומטי של התגובה, לחירות של הפעולה המודעת. כאשר אנחנו רואים בכל מה שמסביבנו את רצונו של אלוהים ולכן כמה שעלינו להתמסר לו, כי הוא נעשה עבורנו מתוך אהבה ומתוך ראיית טובתנו הנעלה, במקום להיות לקורבנות של נסיבות חיינו אנו צומחים מהן ולומדים מהן כיצד לחיות את גדולתנו, את האלוהי שבתוכנו. אנו לומדים כיצד לחיות מתוך מקום שאינו מגיב הכרה להכרה אלא פועל. כלומר בוחר מתוך חירות את התגובה הנכונה לכל מצב ומצב בלי להיות שבו בדפוס העבר או בחרדות מפני העתיד. ההתמסרות לאלוהים היא התמסרות לרגע הזה ולמה שמתרחש בתוכו כאל רצונו האוהב של אלוהים ובכך מרוקן את ההכרה שלנו מעצמת ההזדהות שהיא מייצרת ומנטרל את יכולתה לשאוב אותנו לסרט הישן, המוכר והקורבני של חיינו. באבא אומר מסרו לי את ההגה של חייכם ונחו בשלום סמוכים ובטוחים שאקח אתכם בשלמות ובביטחון ליעדכם. הדרך היחידה לצאת מהעליות והמורדות הבלתי פוסקים של חיינו בעולם הזה היא ההתמסרות והאמונה באלוהים. לא לקבל את נסיבות חיינו. לכעוס ולשנוא או לנטור טינה למי שאלוהים בחר אותם עבורנו כנשמות שמלוות אותנו בדרכנו ומיועדות לשרת אותנו בדרך שלנו לאחדות, היא לשפוט את אלוהים ולשים תנאים לרצונו ולעיצובו אותנו. ההתמסרות לאלוהים והשארת הכל לרצונו מאפשרת לנו למצוא את השקט ואת השלווה הפנימית להתנהל מול נסיבות חיינו בצורה הטובה

ביותר. מהמקום הזה אנחנו רואים בכל קושי הזדמנות לצמיחה, רואים בכל כאב עטיפה דוקרת למתנה אלוהית. הידיעה כי אלוהים וחסדו נמצאים מאחרי מאפשרת לנו לחפש אחר טובתנו הנעלה הטמונה בהתנסות, גם אם היא כואבת ולא נעימה, במקום לצלול לביצת הסבל של ההכרה שלנו.

ההתמסרות היא זו שמאפשרת לנו להפעיל בדרך המובילה אל עבר השחרור ולהפוך את ההצמדות הגדולה ביותר שיש לנו, לבני משפחתנו, לדבקות באלוהים. כשאנו מבינות שבני משפחתנו הופקדו בידינו על מנת לאפשר לנו לזכור שדבר אינו קנייננו בעולם הזה, אלא הכל לעולם בא וחוזר לאלוהים ומופקד בידינו לזמן קצר, על מנת להתפתח ביחד וללכת קדימה ולמעלה במדרגות השחרור וההתמסרות. כשאנו זוכרים שכולנו נשמות, בלי קשר לגוף שאנו מחזיקות בו והתפקיד שנובע ממנו, בדרכנו להגשמה, אנו לומדות להתייחס כך לבני משפחתנו ולראות בהם את מתנתו של אלוהים ולמסור אותם לידי ולמשמרתו באהבה ובאמון מלא, כמו גם את עצמנו.

"בלי התמסרות לא יכול להיות שחרור, כל עוד אתם נאחזים באני הצר קירות הכלא יסגרו עליכם. מחקו את האני ואת ס חופשי ס. איך נעקור את האני, שימו אותו לרגלי אלוהים ואמר ו אתה ולא אני - ואת ס חופשי ס מהנטל שמוחץ את כס. התרועעו תמיד עם הרחב, האינסופי, האלוהי. חלמו ותכננו ו להתמזג עם האבסולוטי. מלא ו אוזניכם בקריאה של הנמצא מעבר וחסר הגבולות. התעלו מעל המנעולים והשלשלאות. את ס יכולים לעשות זאת בקלות אם תקבע ו את הכרת כס על אינסופיותכם. מסרו לי את כל דאגותיכם, טרדותיכם, מחשבותיכם, רגשותיכם, פעולותי כס הקל ו מעל עצמכם את המשא תנ ו לי לשאת אותו וחשב ו רק עלי. עש ו ממני המטרה הסופית. אז אני ארעיף עליכם את חסדי והעניק ל כס את המטרה שאת ס מבקשים."

כל הציטטות המובאות במאמר זה, הן מתוך דבריו של בהגוון סרי סאתיה סאי באבא

הרצאה שניתנה במפגש של אנשי סאי באבא בישראל יוני 2004

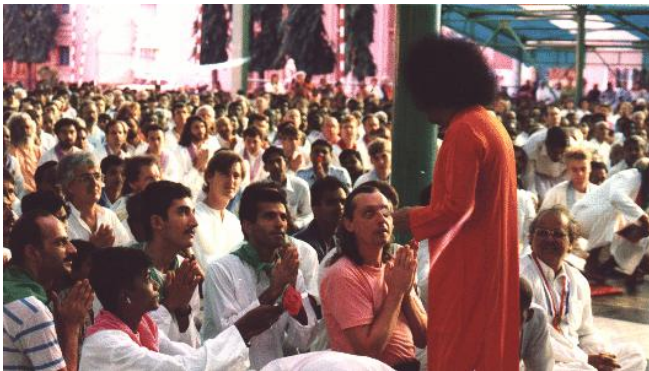

מאת שופן דיכטוולד
המשך מהגליון הקודם

באבא נכנס, או יותר נכון, אני רואה כרכרה או קרונית נכנסת. אני כבר יודע שזאת לא תהיה מכונית, אותה הוא כבר החליף לכרכרת גולף, כך אמרו לי, והנה היא באופק. הכרכרה. הזכוכית הקדמית מאד מצוחצחת והאור משתקף בה. קשה לראות. אני זוכר שכשהלך ברגל והמוסיקה התחילה, הייתי מפנה את ראשי עם כולם לעבר הכניסה והלב היה בהיכון.. הייתי רואה אותו בקטן כזה, מרחוק, בין כך וכך הוא היה מיניאטורי, וכבר מרחוק, שם בגבול האור, מנסה להרגיש מה אני מרגיש ולהבחין אם אני רואה את האורה שלו. השער שלו כזה גדול, מסיבי שחור, מתפרע לכל הצדדים ונמוג באור שמסביב, אז בטוח שזה האורה.. תמיד הייתי עם עיני עליו ולא עוזב עד שהיה מגיע. עכשיו זאת כרכרה.. טוב, צריך לעשות את המכסימום. הכרכרה מתקרבת יותר מהר, קשה לראות אותו מפני שהוא יושב מאחור. מקדימה יושב הנהג ולידו מיסטר צקרברטרי. זה הבוס של האשרם. נפלא איך הוא יושב לו עם העיניים קדימה ומסתכל על כלום. פשוט מעלים את עצמו. כל הכבוד. אבל מה? צקרברטרי הפיסי יושב לו שם ומסתיר. לפעמים רואים קצת שערות שחורות מתולתלות מבצבצות להן מאחור.. אז הלב לא יכול למעשה להיכנס ל"היכון", הוא בהיכון של ההיכון, מהלך אחד אחורה. הכרכרה מתקרבת ואפשר כבר לראות אותו, ואז פתאום הכל רץ די מהר ואי אפשר כבר לתכנן ואני לא בטוח על מה הסתכלתי ונראה לי שהוא הסתכל עלי לרגע או עבר במבטו ופנה לשורה הראשונה. העיניים עם השחור לבן, ראיתי אותו. הוא הסתכל על השורה הראשונה והשניה ואח"כ הסתובב ועבר להסתכל על הצד השני. אני רואה את אחורי ראשו וזה נעלם די מהר, שם בשביל, בסיבוב. אני עדין מנסה בכל כוחי לתפוש איזה מבט, מרחוק, מהצד, והמחשבה עולה ומנקרת, מה ראיתי? מה הרגשתי? היה משהו? אנרגיה? הנהג מסתובב מאחרי הקהל, פרפקציוניסט זה הנהג, ממש יודע איך לתמרן ויודע מתי לעצור כשבאבא רוצה לקחת מכתב.. יש להם בטח איזו שפת סימנים. הוא מתמרן בקלילות ונעצר בדיוק מולי, אבל מרחוק. כל העיניים נשואות אליו. מהצד הנשי קשה לראות, אני חושב לעצמי, לא כולן רואות אותו.. לא מספיק שהוא נוסע בכרכרה, אלא שגם משני צדי הכרכרה הולכים שני גברים, האחד, צעיר שהולך ואוסף את המכתבים ובצד השני עוד אחד עם קצת שער בצדעים, שעוזר לו לרדת ולשבת. יש שם כסא לבן עם זהבים בשביל באבא ולשם כנראה פניו מועדות. הם מסירים את המדרגות המצופות בקטיפה אדומה מאחרי הכרכרה ומניחים במקצועיות לפתחו כדי שירד. ממש קשה לו, האיש עם הצדעים מגיש לו יד לעזרה. איזה כף לו, הוא מחזיק כל פעם בידו. מעניין מה הוא עובר הבחור. סתם ככה, יום אחד קראו לו וזה התפקיד שלו בחיים.. באבא יורד ונעצר. תמיד נעצר, חושבים שזה בגלל האנרגיות אבל נראה לי שזה בגלל הירך.. הבחור שליידו לא מסיר את עיניו מבאבא עד שנאחז בכסא שלפניו והולך לקדמתו כשהוא נשען עליו, תופש במעקה המוזהב שלפניו, מסתכל ובוחן את הקהל, מרים את ידו הימנית ומעלה, מסובב בעדינות, נגד כיוון השעון, לחיזוק

האנרגיה בשעה שהבחור מקרב את הכסא מאחוריו. התנועה מאד שקטה, האם הכסא על גלגלים? לא בטוח, אני חושב, הוא יכול היה להתחלק. באבא מתיישב. כאילו נופל לו לאחור כשידו העדינה של הבחור שומרת שלא ייפול חזק. מחיאות כפיים מצד כל ההודים שבסביבה ויש כבר הרבה מאד. לא מובנות מחיאות הכפיים, מה זה?.. כולם צופים בבאבא ואני בודק איך הוא נראה והאם השתנה מהפעם שעברה. הוא נראה, קודם כשעבר לידי, יותר זקן, הפנים.. ויש לו גם פחות שיער. כשאני ממשך להביט נראה לי שיש לו ראש גדול כזה וגוף קטנטן. הוא חוזר ונעשה ילד. תינוק. אני בודק מה אני מרגיש, אם זה כמו ברגע הראשון שראיתי אותו.. כשהוא נכנס.. מנסה למצות בכל דרך את המפגש הזה. הקבוצה שיושבת לפניו מתחילה לשיר מהוודה עם תגבור של טבלס ובתחילה זה בסדר עד שמתחיל להימאס. יותר מדי. מה הם לא יודעים מתי להפסיק? גם לבאבא נגמר והוא פשוט קם ובעזרת הבחור שליידו, מסתובב ויוצא לכוון החדר שלו שבמנדיר. אז, שוב אסור לאבד אותו לרגע, עד שנעלם. האנשים קמים ומתפזרים, חלק שומר מקום לבהאג'יאן והרווי מופיע מאחור. הוא לא התעורר כי הוא לא ישן. והבטן.. בקצור הוא ישב מאחור וכשנגמר הוא הגיע. הלכנו לאכול ארוחת בוקר במסעדה המערבית ושוחחנו לנו על החיים, על כמה שדברים עולים בקנדה או פה במסעדה ועל באבא. הוא חייך והיה נחמד והלכנו שוב לבהאג'יאן ביחד ובאבא יצא ונכנס לכרכרה והנהג תימרן נפלא ויצא דרך הנשים שחיכו לרגע הגדול הזה לראות אותו שוב לידן.

בלילה אני חולם משהו על עצמי בתור נהג באיזו מכונית משנות הששים, שחורה, והחלון שלידי סגור, ואני למעשה בביצה טובענית ומשהו מהצד מגיח ומתקרב לחלון ואולי הוא מאיים או רוצה שאפתח את החלון ויכל להיות שפתחתי והוא מתקרב למדי והוא מסוכן, ואני לוחץ על הדוושה ומנסה להאיץ אך הבוץ הזה, וזה קשה והמכונית מתחלקת סביב עצמה והוא מתקרב עוד יותר והמכונית נחלצת ברגע האחרון ואני מתחמק. אני מתעורר. זה שנים שאני לא חולם חלומות שכאלה, מה זאת הרדיפה הזאת? ממי אני נס? אני זוכר שבילדותי היו לי חלומות דומים ואז ברגע האחרון הצמחתי כנפיים ועפתי להם, זה היה נהדר. מה זה עכשיו? לא מתאים לי. אני מגיע מהמערב אחרי עבודה קשה וכולי רוצה רוח, להתחבר

לבאבא, מה פתאום הדבר הזה? למחרת חזרנו על הפעולה של היום הקודם כשהרווי הופיע בחמש ושלושים למפגש. באבא יושב בכרכרה, בצד היותר רחוק שלה, מתקדם לעברנו ושוב הסתכל על השורות הראשונות ולא עלי ולמעשה כשהגיע לידי בכלל סובב את ראשו לצד שני ואני ראיתי את פדחתו. ראיתי שיש לו פחות שיער, זה לא מה שהיה לו פעם, אבל לפחות הוא עדיין שחור. ראיתי איך באבא מסמן בעדינות עם תנועת יד קטנה, פשוט מסובב אותה קמעה והבחור ההוא שבצד הכרכרה, קולט ומיד פונה לקחת מכתב. זה יכל להיות בהנהון או בתנועה קלה, הם ישר יודעים. גם הנהג, דרך המראה, שהיא מקור מעייניו, הוא רואה את באבא ואת תנועותיו כדי שידע תמיד מתי לעצור. אני חושב שצריך לעשות משהו. אולי נקום יותר מוקדם. הקשר בין כל הקבוצה שלנו התחזק בינתיים ועשינו כל מה שאפשר ביחד. אני והרווי נעשינו חברים ופיתחנו שיחות מעניינות על החלטות בחיים, על מה זה אחריות וכמובן על באבא. הרגשתי שהוא נעשה הרבה יותר רך, נעים והיה תיקשור עם חיוכים בינו ובין אשתו. ספרתי לו על מחשבותי, שדי לשבת בשורה השביעית, באבא מסתכל על השורות הראשונות ואם נקום חצי שעה יותר מוקדם, בטוח שנגיע קרוב מאד ונתפוש את מבטו ואולי אפילו יותר..

נפגשנו הפעם בחמש בבוקר ויצאנו יחד לכוון השורות. משהגענו ראינו שורה ארוכה מגיעה מהגבעה ופשוט הצטרפנו והתיישבנו בטור שבחרנו. אף מתנדב הודי מעובדי האשראם לא ראה אותנו ולא שמענו שום "סאי רם" מטריד.

הרווי היה גאה בטריק שהצליח ואני בכך שהראיתי לו איך עושים את זה.

הגענו לשורה השלישית שזה ממש קרוב לבאבא ואני הכנתי את המכתבים שקבלתי כדי להעביר לו.

השקט המדיטטיבי נגמר כשהנגינה החלה, הכרכרה נעה לה בנחת, כולנו היינו בהיכון ונראה לי שאני יכ להתרומם ולהגיש לו את המכתבים. לא בדיוק להתרומם כי זה אסור, את זה ההודים אוהבים לעשות, אבל ככה להתכופף קדימה ולהושיט יד ארוכה ארוכה עד אליו, אני אגיע. באבא מתקרב, נראה שהוא מסתובב לכווני ו.. הופ קופץ לו הודי אחד לידי להגיש מכתב וקופצים להם מנגד שני שומרי הראש שמדדים על ברכיהם מאחרי הכרכרה אבל ברגעים שכאלה הם מהירים במיוחד, אבל מבט עדין של באבא והבחור מושיט ידו ולוקח את המכתב. כולם נרגעים, כאילו לא קרה כלום. אבל מה איתי?.. איך הם רואים ויודעים את שפת הסימנים הזו? איזה מבט, איזו תנועה קלה של ידו של באבא והבחור שלידו מיד יודע. אני נשארתי עם המכתבים ביד ובאבא המשיך בדרכו מבלי להסתכל לעברי. אך, איזו החמצה, אני חושב לעצמי כשאני לא מסיר את עיני מבאבא בהמשך הסיבוב עד שהוא נעלם בפתח חדרו שבמנדיר.

כמעט וזה הסתדר לי.

שוב עובר לו יום ושוב הוא מגיע כמעט עד אלי ומסובב את ראשו לכוון השני ומראה לי את אחורי ראשו.

מה זה הדבר הזה? והרווי אומר שהוא קצת מאוכזב ואני אומר לו שהמשפט כגודל הצפיות כך גודל האכזבות הוא בולשיט, הוא נועד לאימהות מפחדות שאמרו לנו את זה בילדות כדי שלא נתאכזב וכדי למנוע צפיות, סתם עשה להן את החיים יותר קלים. לא צריך לפחד מאכזבות, אני טוען, וזה לא נורא, שווה לעבור הכל עם הלב, להתנסות וגם עצב או אכזבה זה חלק מאיתנו ואפשרי וכדאי להתנסות ואם עוברים דרך ההתנסות הזאת, אפשר אפילו ליהנות. תיאוריה שפיתחתי ואני מנסה לעבוד אתה. בשביל הרווי זה היה משהו חדש והוא היה צריך קצת זמן למחשבה. הוא רגיל להתבטא בצורה שכזאת.

באבא יוצר ויבהוטי (אפר קדוש) יש מאין, בשעת דהרשן

הנגינה, באבא באופק, עם הכרכרה, הזכוכית הנוצצת, צקרברטרי, הנהג והמראה, הכל מתקרב ואני מנסה לשנן לעצמי על מה להסתכל בדיוק ולא לאבד שום שניה. אני רואה אותו מסתכל לצד השני, קצת לצד שלנו, יש את הסיבוב והכרכרה לידנו. איך שהכרכרה מגיעה אלינו, הוא מסתובב ומראה לי את פדחתו. החיים נמשכו, היינו חבורה נעימה שכזאת, הרווי ואשתו

היו מקושרים ונעימים, הוא אפילו אכל איתנו במסעדה היהודית עם החריף הזה והכל היה טוב. קיבלתי צ"פחות וחיזוקים על איזו עבודה טובה עשיתי. מיכל קצת התחילה להיכנס ללחץ כי מתקרב יום נסיעתנו ואורה עדיין לא הגיעה ולא בא לה לחזור לחדר של שמונה.. בה.. בימים הבאים ניסינו לשבת במקומות אחרים והיינו בזמן לשורות וקבלנו שורה ראשונה או שניה ותמיד באבא סובב את ראשו ברגע שהגיע אלי ושוב.. הפדחת. ביום שלפני האחרון לקחתי את המכתב שיופי נתנה לי, VIP והלכתי לסדר לי מקום על המרפסת, שם אין כמעט אנשים ובטוח שהוא יהיה איתי. סידרתי. לי ולהרווי. לא רק זה, אני גם יושב במקום שהוא יהיה הכי קרוב אליו כי הוא יושב בצד הזה של הכרכרה.

באותו היום עוד הגיעה אורה ומיכל נשמה לרווחה וכולנו יצאנו בערב לשתות מחוץ לאשראם בג'רמן ביקרי. שתינו מיץ וקולה והכל היה נפלא.

קמנו יותר מאוחר מפני שמגיעים לשם רק בשש וקבלנו מקום מצוין בשורה הראשונה ואין כמעט אנשים מסביב. הו, זה היום שלי, אני יודע שאפשר לקבל אינטרבו, הוא נתן לכמה קבוצות בזמן שהיינו שם וגם גולדשטיין אמר לו כמה מלים.. יהיה בסדר. אני מסדר את הצעיף, מישר את הבגדים הלבנים ומצפה.

אני רואה אותו מתקרב, עושה את כל הסיבוב ולוקח מכתבים, אני יושב זקוף והוא מתקרב. אנחנו כמעט בסוף. המכתבים מונחים בידי והכרכרה מתקרבת. היא מסתובבת בסיבוב ומגיעה אלינו ואני מסתכל חזק, חזק והוא מפנה את מבטו.. לצד שני. טוב, אין מה לעשות, בפעם הבאה. היום עוזבים ולא הצליח לי.

הרווי מודיע לי שהוא מאד מאוכזב ואני חוזר על המנטרה שזה בסדר, שזה חלק מהחיים ואנחנו אומרים שלום ומתחבקים ויוצאים לטייל בהודו. הכוון דראמסלה.

בארץ ביקרנו אצל חברים בודהיסטים, היינו באיזו הרצאה עם הלמה שבא לביקור והם אמרו שממש כדאי להגיע למקום מושבו של הדלאי למה, זה ממש רוחני. אז נסענו. הגענו בבוקר ומצאנו מלון נעים ויצאנו לחפש את שורשי הבודהיזם.

בלילה אני חולם שוב שאני נמצא בארץ, בכתה בודהיסטית ויושב הלמה מקדימה והנוכחים ממש לא מתייחסים אלי יפה, אפילו צוחקים או איזו הבעה של חוסר הערכה, אבל כולם, אין אחד שנחמד אלי. הלמה פונה אלי ושואל אותי מה זה המצב הזה? איך זה נראה לי שמתייחסים אלי ככה. אני בקלילות עונה שזה בסדר, אם טוב להם עם זה, אז מי אני? כנראה שהם נהנים.. מיד אני מתעורר.

ממש לא מוצא חן בעיני המצב הזה ועם זה אי אפשר להתחיל יום חדש. יש לי צורות הדחקה נפלאות למצבים שכאלה ואני יכל לסדר לעצמי את הצורה הטובה ביותר כדי שאגמור את החלום הרבה יותר טוב ואקום ליום חדש בשמחה אמיתית.

אז אני עוצם עיניים ומחזיר את החלום למקום שהלמה שאל אותי לפשר ההתנהגות ואני מחליט לנתח ולהגיד לו את מה שאני חושב, הכל מהלב, בלי המצ"ו שהתלווה אלי בתשובה הקודמת.

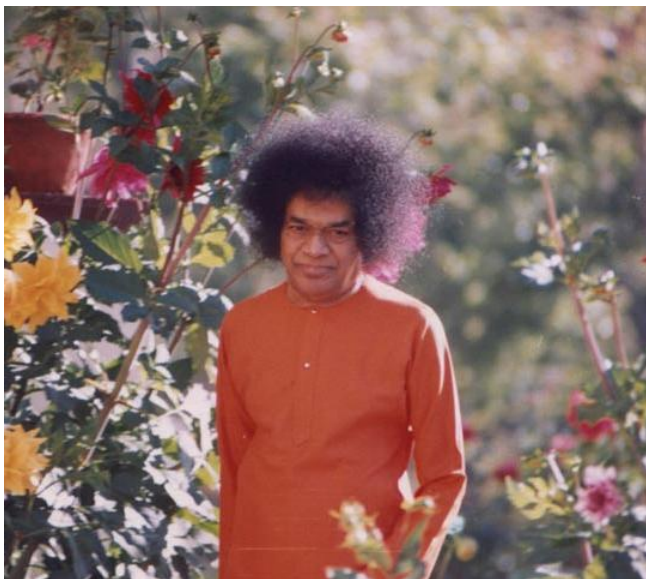
אין לי מושג, אני אומר, אין לי אויבים או כאלה שרוצים את רעתי, אני איש שנותן באופיי, תמיד באהבה, תמיד עוזר... תיק.. אני עוצר. האסימון נופל. הבנתי באבא, הבנתי. כל החלומות הללו, כל הלילות הללו, איך לא הבנתי, זה אני, האיש העוזר.. זה האיש שהיה באשראם. פשוט לא הייתי עם באבא, הייתי עסוק בלעזור להרווי, כולם שיבחו אותי, האגו עבד, הייתי ב"מנקי מינד" במקום להיכנס בשער. איך פספסתי. זאת הסכנה. לא

שעשיתי משהו לא טוב, האגו הוא טיפוח שלי ואני הוא הטיפוח של האגו. הוא יודע איך לשבות את ליבי וכל כך נחמד אלי שלא שמתי לב בכלל שהייתי צריך להתנתק ממנו ולחפש את המפתח לשער. באבא הוא ישות מלאה באנרגיה של אור ורק צריך למצוא איך להתחבר אליו. בפעם שעברה הצלחתי. ברגע ששמתי את האגו בצד, היה קל מאד להתמסר ואז אתה שם! הפעם טיילתי עם האגו בחוצות האשראם ואע"פי שעשיתי דברים טובים החטאתי את המטרה. והוא הראה לי את הפדחת. הייתי להרווי לעזרה ואני בטוח שהעזרה הייתה גדולה ונחוצה, באותה הזדמנות הרגשתי טוב שאני עוזר וקבלתי פידבק נפלא מהסביבה, אבל שכחתי את עצמי.

כשהאדם מגיע לעולם הפיזי, הוא מתנסה בפיזי, במנטלי וברגש ואת הרוח, הנשמה, הנפש, הוא משאיר בצד כדי ללמוד את העולם הפיזי. אח"כ הוא לומד שיש הורים, חברים, ילדות, אחרים, גבוהים, קטנים, מכוערים, יפים והוא מתייחס לאחרים לפי הידע שהוא מקבל. הוא בונה לו שפה הגיונית עם התייחסויות ובונה לו את הרצון שלו, את האגו שלו שיהיה שייך רק לו. האדם והאגו, חד הם והאחד מאחד את השני. קשה מאד לעבור לרוח, כי שם אין אגו, והאגו מלטף ומונע או מנסה למנוע לעזוב אותו, והוא עושה דברים נפלאים ובגלל זה קשה לצאת, ברגע שאנו מודעים למצב, אפשרי לנו להיפרד מהאגו לתקופה וברגע שנפרדים, מגיעים למקום ששם אין גאווה, אין כוח, יש רק תם, צניעות, התמסרות.

אני פספסתי את זה הפעם ולא הייתי שם, אבל הרגשתי נפלא. הוצאתי אנחת רווחה עצומה והערתי את יופי כדי לספר לה את הסיפור. הייתי ממש מאושר מהשיעור הזה, פנטזתי על הפדחת של באבא והבנתי בגדול את ההתייחסות שלו. זה לא שהוא מכיר אותי אישית ומראה לי, לא. יש לו לדעתי את האנרגיות הנפלאות האלה והוא פשוט מרגיש למי להתקרב ולמי להפנות ראש. היה לי נפלא, אני מאושר.

כמובן שהחלומות לא חזרו יותר ואני ממש מצפה לחזור לניסיון הבא.

2. תוכניות למען הקהילה

ב 17 ליולי 2004 8 מרכזים של ארגון סאי באבא בצפון קליפורניה השתתפו באירוע המכונה "יום על שפת הים" שהתקיים בחוף הים בסנטה קרוס עבור כ- 165 נכים, כולל פרפלאגים רבים (אנשים הסובלים משתוק בארבע גפיים). ארגוני שייט רבים העניקו חוויה מרגשת לנכים שנהנו מפעילויות שונות במים כגון: גלישת גלים, שייט בקייקים ואפניים ממונעים. מתנדבים של ארגוני סאי באבא ספקו מזון ליותר מ 800 אנשים שנכחו באירוע.

אורגון: (ארה"ב) מזה כשנה וחצי חברים בארגון של סאתיה סאי באבא מקדישים מזמנם לרומם את רוחם של קבוצת אסירים שנשארו להם בין 6 חודשים לשנתיים לשחרורם מהכלא. המפגש שמתחיל עם חזרה של שלוש פעמים על המנטרה אום ומסתיים במדיטציה שקטה או שירה של ב הג'אנים תרם רבות (כפי שהעידו משתתפים רבים) להגברת מודעותם העצמית והתעמקותם בדרך הרוחנית. במהלך המפגש כל אדם מתבקש לבחור באקראי באחד מקלפי פרמה (קלפים בהם כתובים ציטטות של סואמי האהוב) ולשתף עם שאר האנשים את תוכן המסר והשפעתו על היבטי חייו השונים.

3. כנסים

קנדה: בכנסיית בלור בעיר טורונטו התקיים כנס בו השתתפו יותר מ 700 איש. פיטר הקר, רופא אור הרצה על חמשת ערכי האנוש בשיטת החינוך של סאי באבא, ועל חשיבותם ככלים רוחניים לטרנספורמציה באישיותו של האדם וחייו הקולקטיביים עם סביבתו. הדובר השני, דר' דיוויד גריס, מאונ' קורנוול המשמש כיום כראש הפקולטה להנדסה וכראש אזור 1 בארגון סאי באבא (שכולל גם את ישראל), דיבר על הפעילות ההומניטרית הענפה של סאי באבא, על תורתו הרוחנית והחינוכית וכיצד הן תורמות לצמיחה של דור חדש של תלמידים המתחנכים על עקרונות של אהבה, הקרבה ושרות לזולת.

ארה"ב: ב 30 באוקטובר התקיים כנס רב משתתפים בסן דיאגו, קליפורניה על חייו ומפעלו ההומניטרי של סאי באבא. הדוברים השונים הרצו על נושאים כגון: שלום עולמי דרך האהבה, משמעותם של חיי רוח אמיתיים ויישומם הלכה למעשה בחיי היום יום. בסיום הוקרן סרט דוקומנטרי בשם: "מפעלו" שהמחיש את התוכניות הרבות למען האנושות הנערכות ברחבי העולם פרי יוזמתו והשראתו של סאי באבא.

בגואטמלה: ארגון סאי באבא קיים את הכנס הראשון שלו בלוס לגוס. 800 איש נכחו באירוע זה. **באיטליה:** דר' אלברטו קראטי, מנהל המחלקה הקרדיולוגית במכון סן ג'וספה באסטי דיבר על עבודתו בהתנדבות במשך חמש שנים בבית החולים שנוסד על ידי סאי באבא. הוא דיבר בהרחבה על הפעילות ההומניטרית של סאי באבא שנועדה להקל על סבלם של מיליוני אנשים ברחבי העולם.

אנו מביאים בזה מקצת מן הנעשה בארגוני סאי באבא במקומות שונים בעולם. בתחומי מתן שירות ורוחניות. מובא מתוך 'סנטה סראטי', ירחון היוצא באשרם.

שרות לזולת הוא שרות לאלוהים, לאלוהים המתגלם מחוצה לנו והנמצא בתוכנו. מכאן אימרתו של סאי באבא: "שרות לאדם הוא שרות לאל והים". שרות בלתי אנוכי לזולת לא רק מטיב לאדם המקבל את השרות, אך גם לזה הנותן אותו. לכן סאי באבא מחשיב את השרות כאחת הדרכים הנעלות ביותר להתפתח גם מבחינה רוחנית. למה? כי בעת מתן שרות או עזרה לאחרים אנו מסיחים את דעתנו מן האגו, מצרכינו, מאותה התעסקות לעתים חולנית בעצמנו, בבעיות והדאגות הרבות שפוקדות את חיינו. שרות לאנשים הסובלים, לנזקקים מאפשר לנו להתחבר רגשית לכאב של השני דבר שעוזר לנו לפתוח את הלב, לרומם ולשמח את רוחנו. ארגוני סאי באבא בכל רחבי העולם נוטלים חלק בפעילות מבורכת זו ומאמר זה בא ל ספר על חלק מן הפעילות ההומניטרית שנעשתה בשנה הקודמת, כדי להוות השראה ודוגמא עבורנו. (במאמר זה לא נכללות הפעילויות הרבות שנעשו ונעשות ברחבי הודו ואסיה, בעיקר בעקבות ארועי הצונמי).

1. מהנות רפואיים

הרפובליקה הדומיניקנית: ארגון סאי באבא א בארץ זו הקים מחנה רפואי בעיר סנטיאגו ב 17 לאוקטובר 2004 בו טופלו במסירות 577 חולים ע"י צוות של 8 רופאים, 8 אחיות, 2 רוקחים, 12 עובדים סוציאליים, 2 תזונאים ו 6 מתנדבים.

אבו דאבי: בעיר מוספה ב - 1 לאוקטובר 2004, פעילים בארגון של סאי באבא א הקימו מרפאה ניידת במכונית השייכת לאחד הנאמנים. 3 רופאים ומספר מתנדבים טפלו ב 77 חולים.

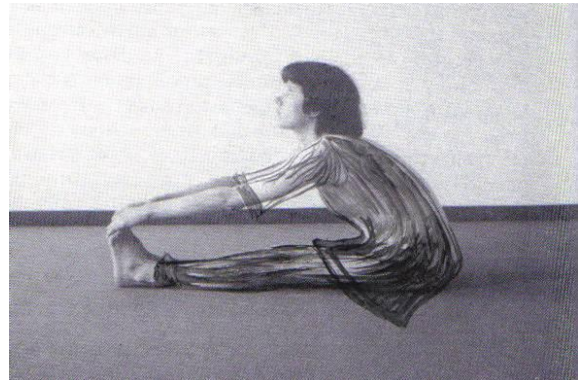
אנגליה: ב 28 למרץ 2004 ארגון סאתיה סאי באבא בארץ זו הקים בעיר ומבלי באולם ברנט מחנה רפואי בו טופלו כ 900 אנשים על ידי צוות של 75 איש המורכב מרופאים ומתנדבים. בטכס הפתיחה נכחו שרי ממשלה וראש העיר PAUL BOTANG.

ארגנטינה: במחוז קורדובה בעיר וילה לה טרה, שהוכרזה על ידי הממשלה כאיזור חרום, הקימו נאמני סאי באבא מחנה רפואי שהתמקד במתן שרות רפואי לנפגעי הטורנדו. הצבא הקים ששה אוהלים ענקיים בהם 42 רופאים בלוי 45 תלמידים מבית הספר לאחיות ומתנדבים רבים הגישו ל 1500 אנשים טפולים שונים ומגוונים שתמחו בתחומים כגון: טפולי שניים, רפואת ילדים, טפולים גינגקולוגיים, יעוץ פסיכולוגי, בדיקת אולטראסאונד, בדיקות לחץ דם ובדיקות לגלוי סרטן בעמוד השדרה הצווארי. כמו כן נתן טפול תרופתי חינם לכל המטופלים.

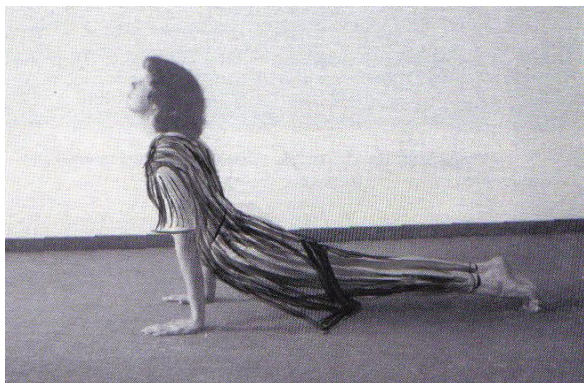
תנוחה מספר 22

הכניסו את הסרעפת וכופפו את עמוד השדרה. מקדו את הכרתכם בעמוד השדרה. אפשרו לכל חוליה וחוליה להרפות כך שתרגישו כיצד עמוד השדרה הולך ומשתחרר בהשפעת רצונכם. כעת, משכו כלפי מעלה את כל אחת מאצבעות כפות הרגליים כשברכיכם נעולות. בדרך זו תשמרו על כושרן ולא תסבלו מאותן יבלות וכפות רגליים צרובות. אל תפחדו לגעת בכפות רגליכם, הן חברותיכן הטובות ביותר. האם ידעתם שחוש האינטואיציה ממוקם בכפות רגליכם? מידת האינטואיציה שלכם מותנית בגובה קשת כפות הרגליים. כל הדברים שהאדם חש במישור החומרי מקורם בגירויים התחושתיים המועברים דרך כפות רגליו. זאת הסיבה שאם ברצונכם לחוות תחושה מלאה, תכנסו פנימה ואל תסתפקו במבט חטוף מבחוץ. במצבים אלו אולי תאמרו, "אינני יודע למה אך אני שמח שיצאתי מן המקום הזה. עשה הכרות עם כפות רגליך, בדרך זו תכיר אנשים דרך כפות רגליהם.

תנוחה מספר 23-24

היכנסו לתנוחה 23 ואז אפשרו לגופכם לנוע לתוך תנוחה 24 שהרי מדובר באותה התנוחה. הרימו את גופכם והיכנסו שוב לתנוחה 23 ולאחר מכן חזרו שוב לתנוחה 24. אל תתנו לגוף לגעת ברצפה. זה אמור להיעשות כשאתם נשענים על אצבעות כפות הרגליים ועל כפות הידיים תוך כדי קעור עמוד השדרה, הטיית הראש וחלקי הגב העליון לאחור כאילו מישהו היה מכופף את גבכם במקומות אלה. תנוחה משולבת זו מתקנת את עמוד השדרה ומאפשרת לכם להיות הכירופרקטורים של עצמכם. זכרו להיות רפויים ולשאוף אויר פנימה בעת המעבר לתנוחה 23 ואז עצרו את הנשימה, ונשפו לאט תוך כדי מעבר לתנוחה 24. הישארו במצב של נשיפת האוויר החוצה, בזמן שעמוד השדרה שלכם עובר כונון. רואים אתם עד כמה קל הדבר? עבור הטחול והכבד תנוחה זו הינה תגלית אמיתית.

תנוחה 24

תנוחה 23

החיים והאמנות – מתנת אלוהים

**מאת ויני סוויטרי (וייסר)
(ראה ציור בדף האחורי)**

חלק מהציורים שנוצרו בזמנים שונים בעבר, לא מותאמים יותר לבטא את מה שזורם ומבטא אותי היום. באחרים, הפוטנציאל, הזרע הטמון בהם, מתחייה ומאפשר מגע מאיר יותר עם מה שחווית העצמי הנה היום. חוויה זו אין בה זמן ומגבלה, רק שמחה לדעת את הזרע, לטפחו מחדש ולהזרים לו את האהבה העכשווית. זהו כמו המפגש המחודש עם הפוטנציאל של עצמך. זוהי תשתית מופלאה המהווה יסוד ובסיס לשינוי תמידי. הוא קיים כאשר ההתמסרות היא למלאות החיים בהווה.

הציורים שעברו טרנספורמציה בתקופה זו, מעידים על כמיהתי לדעת את אמת העצמי, לגעת באור, לעוף אל המרחבים של שקט, יופי, חופש, הרמוניה. כמיהה לפשוט צורה ושם ולהתמזג בפשטות וטבעיות עם היקום ובוראו. לכן, באופן טבעי, השמים, המים, העופות, מעופף ופריסת כנפיהן מהווים תשתית של השראה וייחוד. הציפור, משמשת השראה למקור החכמה היודע איזון וחיבור הרמוני בין שמים וארץ. תנועתה, מעופה, המרחבים אליה היא נוסקת ואשר בהם היא חווה חירות, לא מונעים ממנה מגע שלם ומדויק עם הקיים על הארץ. כמו סולם יעקב, זהו חיבור אל כל הרבדים והעולמות.

השוני ביצירת העבודות בעבר, והאופן בו נוצרו בתקופה זאת, הוא ביכולת להרגיש ביתר בהירות ובטחון את התאחדותי עם עצמי, הבריאה והבורא.

העבר בחיי היווה אגודה של רגשות ומחשבות, שהתגבשו מתוך אירועים חיצוניים ואהבות חולפות וזמניות. שלב ארוך ומייגע זה, עורר את הבלתי מודע, שכמה היה לחפש ולדעת את האהבה הנצחית והבלתי מותנית של אלוהים. אלוהים שבנו - ובכל.

טלטלות רגשיות ושעבוד לסיפורי חיים שונים, היו רחם להולדת השאלות מי אני, מה מקור הווייתי ומה משמעות קיומי. כך שלמרות תקופת עקרות ארוכה, ביצירתי האומנותית, הביאה עמה שמחה חדשה ופוריות, כתוצאה מהחיפוש והגילוי של השאלות והתשובות. הולדתי המחודשת אימתה אותי עם הידיעה שיצירה כלשהי, כמו החיים, אינה תלויה ומותנית באהבתו של האדם האחר אליך, אלא שביכולתך שלך לאהוב. לא בנתינתו אליך, אלא בנתינתך.

הסיפורים וההתרחשויות הם זמניים וקיימים רק על מנת להעשיר את התובנות על קיומך ולאפשר לתודעתך להתרחב ולהתבהר.

ידיעה זו מאמתת לנו שרק התודעה קיימת. האומץ לא לאחוז עוד במה שלא ראוי והרמוני עם חיי היום יום, זיכו את תפילתי בטעמה של אהבה וחופש ביטוי מתוך אחדות עם השפע הקיים ולא המגבלה וההתניה. העבר מופלא הוא בהיותו קיים כעדות לפוטנציאל שמאפשר שוב ושוב לדעת את אלוהים השוכן בנו, ושם לפגוש את כל הלבבות האחרים מתוך חווית החסד והכרת התודה.

הציורים הזורמים דרכי, הם מתנתו של הבורא-עבורו. חיי ויצירתי שזורים אחד בשני. הציורים הם כמו החיים, הם הכרת תודה לחכמה הקיימת בתהליכים, בהתהוות ובהתחדשות המתמזגים עם התודעה הפועמת ביקום. בהיותי תא חי ביקום אינסופי זה, מתעוררת מודעותי לאחדותנו וחוויתי כהוויה להרמוניה, יופי, אהבה, שקט, שמחה, חכמה. אלו קיימים בשפע ביקום ונותנים עצמם ללא גבול לפותח עצמו אליהם.

החיים והיצירה הם מסע אל האהבה והתמסרות אליה. התמסרות המגלה את מהות עצמנו - היותנו אור. אור המאיר בבהירות על הווייתנו ומחזיר את קרינתו באמצעות ידיעת האחדות עם האל, הנשגבות, הנאצלות, הטוהר, הפנוי מכל מגבלה של מושג זמן וצורה, ועל כן מלא בהתפעמות נוכח ההיות, היותך אור, האהבה, השקט.

הדממה, ממנה נשמעת ממעמקים קולה של האהבה והאמת, קיימת מתוך מודעות לחיים בהווה. להיות בהווה, זה להיות בנאמנות, אמון ושותפות עם היד הנעלמה, המובילה אותך אל המסתורי, הקסום והבלתי ידוע. זוהי התאחדות ושמחה עם המתרחש ומאפשר לשינויים לזרום, לעצב, לצרוף, להרוס, לבנות, להצמיח, לשחרר, לרפא, לחזק, לאמת ולייצר את התחדשות החיים והיצירה כל העת.

כך נולדת ומתרחשת טרנספורמציה. ידך מתאחדת עם יד האלוהים וחיך נהפכים ליצירתו ואהבתו. חיך ואמנותך לא ניתנים יותר להפרדה. שניהם ביטוי של האהבה, של הנשמה, הכמהה לגעת בשרשה ולהיות במערומייה. להיות האמת של מה שהיא.

האמנות היא מעשה של אהבה. האמנות היא נתינה. האמנות היא תפילה. האמנות היא מתנה.

הקיים הוא לא עוד אהבה ליופי, אלא ליוצר היופי, למקור החכמה והאמת. הקיים הוא לא עוד אהבה בלבד, אלא למקור האהבה. הקיים הוא לא עוד אהבה לציור, אלא למקור ההשראה.

בשמחה זאת, המרחיבה את לבך ותודעתך, מתרחשת הידיעה, כי אתה והאחר וכל העולם אחד הוא. זאת המופלאות, אחדות והקבלה, הנתינה, האושר.

התודעה של היום כוללת את כל ההתרחשויות בכל הזמנים. המודעות המתפתחת והתודעה המתרחבת הם היוצרים בנו את תחושת השינוי, ועמה את ההרגשה כי הכל חדש. רגע זה לעולם לא היה קיים קודם, לכן ראייתנו הפנימית כפי שנובעת היא מההתחברות לרגע - להווה, יוצרת את תפיסתנו והרגשתנו. כל שעובר שינוי מנטאלי, נפשי, רוחני, השפעתו על תהליך היצירה וביטוייה באמנות, קיים גם הוא.

"החיים והיצירה הם מסע אל האהבה והתמסרות אליה". ציור של ויני סוויטרי (וייסר), ראה מאמרה בעמוד הקודם